

ΕΡΜΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

*Νομάς μιας νύχτας-
Το μακιφρέστο μου*

*Ποιητική επιστολογραφία- Poésie épistolaire
Aphrodite Editions*

© Erma Vassiliou, 2009

Νομάς μιας νύχτας Το μακρινό μου-Α nomad of a night My manifest

This book is copyright. Apart from any fair dealing for the purposes of study, research, criticism, review, or as otherwise permitted under the Copyright Act, no part may be reproduced by any process without written permission.

Inquiries should be made to the publishers.

Publishers: Aphrodite Editions

14, Bradley Court, 3976 Melbourne-Australia

aphrodite_editions@hotmail.com

03 9702 7107

Australian Business Number: 90 332 605 539

Erma Vassiliou is a Visiting Fellow at the School of Language Studies

Australian National University

erma.vassiliou@anu.edu.au

Printed by Sigma Printers, 666 Warrigal Road Chadstone

Bound by

Typeset and paginated by the publishers

ISBN 978- 0- 9580617 4 2

Series: Η μεγάλη δωρεά- The great gift

Series ISBN: 978- 0 9580617 6 9

Publication of this title was assisted by:

Stelios and Chrysi Angelodemou

"Τις συζητήσεις με τους πολλούς να τις αποφεύγεις. Δεν θέλω να τους αποφεύγεις από φθόνο, αλλά διότι από τους πολλούς θα θεωρηθείς γελοίος. Και αυτά τα λόγια έχουν ελάχιστους ακροατές και σύντομα ούτε λίγους θα έχουν. Έχουν κάτι ιδιαίτερο μέσα τους αυτά τα λόγια, τους κακούς τους παρορμούν μάλλον προς την κακία, γι' αυτό πρέπει να αποφεύγει κανείς τους πολλούς, επειδή αυτοί δεν αντιλαμβάνονται την αρετή των λόγων αυτών..."

*Από τα **Ερμητικά Κείμενα***

του 2^{ου} και 3^{ου} αιώνα μ.Χ., αγνώστων συγγραφέων

"ὁ δὲ λόγος εὐγνωμονῶν συγγνώμην αἰτεῖται παρ' οἷς εἰς χεῖρας πεσεῖται..."

*Από το Προοίμιον της **Χρονικής Διήγησης (Historia)** του Νικήτα*

Χωνιάτη

*Nommer un objet,
c'est supprimer les trois quarts de la jouissance du poème
qui est faite de deviner peu à peu : le suggérer, voilà le rêve.
C'est le parfait usage de ce mystère qui constitue le symbole*

Stéphane Mallarmé

Το να ονομάζεις ένα αντικείμενο (με τη λεκτική παράσταση ενός πράγματος) είναι το να αφαιρείς τα τρία τέταρτα από την απόλαυση του ποιήματος που είναι φτιαγμένη για να μαντέυεις λίγο λίγο: να το αφήσεις να εξυπνοηθεί, ιδού το όνειρο. Είναι η τέλεια χρησιμοποίηση αυτού του μυστηρίου που αποτελεί τη σύσταση του συμβόλου.

Στεφάν Μαλαρμέ

Μετάφρ. Ε.Β.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πού είναι οι υπόλοιποι;
Ως πόσο να ξυπνώ
Point de repère
Dépôtée
Πόνημα
Εργάζομαι
Jets d' eau, jeux d' eau
Ξενία
Άημοργία
Ακαριαία
Νομαδικός λόγος
Ξένη μπροστά στην παρουσία σου
Τυναίκα με το δεμένο κεφάλι
Σύνορα
Σκοτώστε την κόρη
Οι τιμωροί
Συγγένεια
Evidentiality
Η τερμιτοφωλιά
Μαρτυρία
Κάτω από ένα καταρράκτη
Ερωτευμένη η γη
Droit d' aubaine
Θα ιδωθούμε ξανά κάποτε
Ισόβια λειτουργία
Και πάλι εσύ;
Άβασκάνιστη
Στη χάρβα του όλου
Σταθμός ευδαιμονίας
Κραυγή
Ακριβές υποσχέσεις
Ο αναγραμματισμός της πλάσης
Σε βρήκαν τελικά;
Αλήθεια
Τριλογία
Σε ποιον ανήκει αυτό το πρόσωπο;
Άνδρας έχει άλλο
Φωνή
Τα μάτια του
Μαζί με καλοσύνες που μεγαλώνεις
Οάσεις

Χάρην απωλείας
Ο πανδαμάτωρ
Ήθελα
Στάση γυναικάς
Στην αγορά
Αδελφοποίηση
Επιβίωση
Αδελφάτο
Ο πόλεμος της ελευθερίας
Γενναιότητα
Αυτοί
Σ' ένα σχολειό όπου κινείται ο παλμός
Τύχη βουνό
Ένα ψυχομέτρι...
Σιωπηλό αίτημα
Το δώρο της νύχτας
'Ut musica ut pictura ut poiesis'
'Toute chose est évidente'
Όσοι από σας θα με διαβάσετε...
Υπάρχει τρόπος χρήσης
Βιασμός
Ψάχνοντας για την...
Επεξηγώ
Όαση
Δρομολόγιο ευαισθησίας
Ανησυχία
Το μακρινέστο
Δάνεια
Source language
Target language
Εξάσκηση
Στάση ανάσας
Τίσως
Ήταν για να υπάρξει στα βιβλία
Κινούμα
Πώς ξέρεις;
Στάση πραγματικότητας
Στάση εξάντλησης
Η νόρμα θα ζήσει για πολύ
Στάση ονείρου
Αβέβηλα
Στάση όασης
Η γιορτή
Αναιρεμένη στο αγκίστρι του Αιγαία

Στάση πορείας
Το ήπιε η μάνα μου
Στάση ηρεμίας
Actes du Sud
Έρχεσαι, χάνεσαι
Στάση εξακριβωσης
Σαν ο ήλιος
Στάση αλήθειας
Η απώλεια των παρασθησεων
Αυτές οι μέρες σε λέξεις
Η μέρα
Στάση ώρας
Βιοπορίζομαι
Στάση θεάτρου
Είμαι η άβρα σου
Στάση θάλασσας
Στάση συνείδησης
Αγάπησέ με
Αίτηση για συμπλήρωση
Le pouvoir transformateur de l' art
Nostra damos
Στάση αγάπης
Σε βλέπω
Η γλώσσα μου
Κρεμαστοί κήποι
Χάνεσαι
Ο κάποιος
Στην πόρτα έγραφε
Νά σε πω την τύχη σου;
Ένας άγγελος
Η σημαδιά του ονείρου
'La mare au diable'
Στην αναζήτηση
Το κουπόνι
Η γυναίκα του ρεσπέρη
Μια μάχη
Μαντίλα
Μην τους ζορίσεις
Πακεκαυμένες σκέψεις
Λίγο πιο ψηλά
Ποιμενικό
Πεζό
Με κατνό χρυσαφι

Όταν δεν έχεις
Εγώ είμαι εγώ και η περίπτωση μου
Η καταγιάδα
Casablanca
Ο δρόμος που χαράζεται
Comes de gazelles
Scrittori erotici
Ο άντρας που είναι
Τηλεμνήστη
Le dé de déconstruire
Τι να την κάνω την ιστορία;
Σου γράφω από το δρόμο
Refusant le dogmatisme
Μεταμόρφωση
Σκέψεις
Τραγουδι αλλαγής
Έφημα σώμα μου
‘Άνεμος, άμιμος κι αστέρια’
Καλλιγραφημένο σώμα
Μικρή μήμη
Έλα πίσω στη σιωπή μου
Στάση χρωμάτων
Οι άλλοι
Χίλιες φορές
Όταν
Στάση ανέμων
Θα είσαι όταν σε ζητώ;
Κάτω μακριά
Δρόμοι καλοκαιριού
Φιζικό
Το βράδυ ήρθε πιο αργά από μένα
Αναπαραγωγή
Λέω στον εαυτό μου πως θα γυρίσω
Θερμαί
Ένα γράμμα
Βιάζομαι
‘Ασάρωτος Οίκος’
Vobubilis
Η βροχή έχει χρώμα
Φωνές αναμέτρησης
Οι τέντες
Χείλη σκληρά
Τώρα ...

Κάποια σάρκα
Ενδοχώρα
Το σάρι που φορούσε
Ποιος
Σε λέω πουλί
Χάθηκες με τα τελευταία χαμπούλια
Τα πιο περιέργα αντικείμενα
Φύγαν όλοι
Η γλώσσα
Φιλί δοσίματος
Μονοτυπίες
Παράκληση
Ήταν κάποτε η λότηζα μου
Κίηηλακε
Έξοδος
Λέντρο στην έρημο
Αναστενάρηδες
Αφαίρεση
Εσύ κι εγώ αγαπήσαμε τον ίδιο άντρα
Θα δεις τη φωνή
Δεν ξέρω καμιά γλώσσα από το χθες
Η δειλία του μεταφραστή των Δευτεροκανονικών
Νομάς μιας νύχτας
Επίλογος
Γλωσσάρι λέξεων και ξένοι τίτλοι

τα ερημητικά μου κείμενα

Πού είναι οι υπόλοιποι;

*Ω συνεπιβάτη
το άσπρο φως
ακόμα μας
καταναλίσκει
χορεύουμε τη νύχτα, κτυπάμε με τα πόδια
το πλαίσιο του κάδρου
που έχει μέσα τη διαδήλωση
πού είναι οι υπόλοιποι;
γεμάτο το φως
στον κύκλο της σελήνης
στο πέρασμα της νύχτας
αρωτά
πού είναι οι υπόλοιποι;
είναι εδώ στη φωνή μας;
στο τραγούδι
μοναξιάς;
είναι εδώ αν θα είναι οι υπόλοιποι;
θα είναι εδώ αν θα είναι οι υπόλοιποι;*

Ως πόσο να ξυπνώ

*Στο είπα δεν κοιμάμαι
ακόμα τα ονειράτα μ' αφηθούν άγρυπνη
στρέφομαι σκιερή πλευρά στο χρόνο
να βρω ήλιους που μελέταγα όλη μέρα*

Point de repère

Όταν πηγαίνει στην πηγή
την ακολουθούν τα πουλιά
δεν έχει άλλο σημάδι
να βρει τα σημεία του ο ορίζοντας στην έρημο
αν την βάλουν σημάδι τα σύννεφα
γίνονται μαγικά, εξαφανίζονται
αν την βάλει σημάδι η άμμος
τσαλακώνεται, χτενίζεται
κι ο ουρανός, αυτός δεν είναι
πιστός στα σημάδια του
μα εκείνη την ακολουθούν
τα πουλιά
όταν περπατά
τη μετρούν
τη βρίσκουν
κι ακολουθώ τα πουλιά
που είναι σημάδι να βρίσκω
τη μάνα μου

Δέροβέε

Τώρα που τα έδωσα όλα
γυμνώθηκα χωρίς να πρέπει ίσως
δεν έμεινε
ούτε θάμνος να κρυφτώ
έρχεται χωρίς λάθος
η άλλη που δε γνώρισα
με ντύνει λάφυρα απόλεμα που δεν έριζα
ειρήνη αυτή που με ντύνει ξεγύμνωμα

Πόνημα

Το είδες πόσο πήρε η αιωνιότητα που πελεκάς να βρεις
σ' ένα κομμάτι μάρμαρο που σκάβεις;
ιδρώματα τόσα στο σκαμνί που ο πελαργός σου αδειάζει
σχήματα τόσα στο κουτί σφικτά κλειδαριασμένα
είναι ένα δώρημα το πόνημα

Εργάζομαι

Εργάζομαι στο έργο
οργάζομαι επί του έργου
οργίζομαι με το έργο
μη προθέσεις και μη φωνήματα
η μοιραία παρεξήγηση!

Jets d' eau, jeux d' eau

*Λίγο είναι μήπως τρεις αιθέρες να θερίζεις;
νερά αγάπης αναβλύζουν
πίδακες σαν ελπίδες*

στο σιντριβάνι παιχνιδίζουν σαν όσα δόθηκαν

*λαμπρές ανοίξαν με πιστώνουν όσες μ' αγαπήσαν μέρες
γυμνές οι ώρες είδες με τυλίξαν
γλυκίες ανταύγειες και καρποί*

με φυγαδεύουν σύνορα σαν γλώσσες

μ' αγαπήσαν υγρές ακάλυπτες λεπίδες

σαν γιόματα

Ξενία

Στων άλλων τα σώματα κοιμούνται οι αργίες

έκανα λίγα σήμερα

δυο φρεγάρια μάζεψα

στέκαν άκακα

πάνω από μια αυλή με σπάταλα χέρια

χάρισμα όλα

εδώ είναι απροσπέλαστη η γοητεία

σκέτη τρέλα πάνω σε άλλη

άωρες νύχτες σαν τόλμη

ανεξήγητη με αρώματα η Μεσόγειος

με σολωμικές στιγμές με μεθούν οι στίχοι

σαν ξενία από τους τοίχους της Πομπηίας!

Δημιουργία

Τι κάνεις όταν έχεις το φλογερό χειρόγραφο
μόλις τώρα σε τυφλώσαν
οι κακοποιοί της ελεημοσύνης της δόξας
δεν έχει γραφτεί κι ακόμα ρίχνεις στο παλαιοπωλείο
σε πάγκους βιβλία να μεταλάβει ο περατικός
η ψηλάφηση μόλις γραφτεί
σε ακρωτηριάξει... τι κάνεις;
να διαβάσεις πώς αν όχι να γράφεις
με φωνή με φωτιά από στόμα θηριού
που ξεγύμνωσες, το ίδιο φλογερό χειρόγραφο
από φύλλα που καιν πριν τ' αγγίξεις
φωνήματα λιώνουν τα κάρβουνα
τι κάνεις να ζήσεις τους άλλους;

Ακαριαία

Κλάψε δάκρυ από ρετινίνα κι από δέντρο που θυμάται
σε θέλει να θυμάσαι το μικρό
που σε πήρε το ταξίδι
το ανόητο κι απλό

Νομαδισμός λόγων

*Αυτός που γονατίζεις
να σε μνημονεύει στις προσευχές του
έχει ασιδέρωτα φεγγάρια
στο κουτί με τα εξερχόμενα πρέπει του
στα χέρια που μένουν αφίλητα
ο ήχος του χαρτιού που λατρεύεις
γύρω ο κόσμος φωνάζει «όλο!»
από καθίσματα μιας βραδινής παράστασης
πίσω από την τέντα
χωρίς φεγγάρι
δεν τον είδες ν' αποστηθίζει
τα λόγια που θα πει την επομένη
θα λείφουν τα δικά σου
φτιάχνε κάθε στιγμή νομή*

Ξένη μπροστά στην παρουσία σου

*Κομμάτι από τον ουρανό κομμένο
πετάει η βροχή στο κράσπεδο
το ποτήρι το πίνετε μαζί βιαστικά
με την τυχαία γνωριμία σου
οι σίχοι στο σώμα μου αναρριχώνται
σε αγράμπελη οι φράκτες
ορθωμένοι
όταν με γνώρισες
έχεις εκλογή μεγαλύτερη σήμερα
να ενώσεις το κομμάτι μου, σα να 'μαι μέλος σου*

Γυναίκα με το δεμένο κεφάλι

*Σε άφησαν μακριά
σε υπαίθρια θεωρεία
ξαμπαρωμένες πόρτες
φανταστικά θυρόφυλλα
κοιμάσαι ύπνο αδικών
χωρίς άδικες πράξεις
μακριά
με κεφάλι ψηλά δεμένο σαν χάραμα
όταν μαζί κοιμούνται το σαρκικό
και το θρησκευτικό σου όραμα
δεν αμφιβάλλω, φιλώ σταυρό
γεμάτο μάτωμα το ένα για το άλλο
σε πάθος σιωπηλό
τ' αντίθετα σε τυραννούν
συχωρούν
ατυράννιστα μονιάζουν
χωρούν*

Σύνορα

Ο δρόμος έχει σύνορα τους ανθρώπους
κι άλλα που δεν αλλάζουν
τη θάλασσα
επιτρέπει απαγορεύοντας
το σημάδι υπόσχεσης,
δεν έχεις φύγει περιμένεις
με σκόνη από πόλεμο
έρχεται με μαυτάτα καλά
έρχεται ναυχελικά
ο αέρας από τα ναυπηγεία
κάθε ψίθυρος της θάλασσας
σε σηκώνει
ορκίζεται στο ταξίδι καλών αιωνών
οι πόρτες πίσω
έκλεισαν
η καλή τροφή στο παλιό πινάκιο
περιμένει
κοντά στα κύματα μιας ήρεμης
περιπολίας
έχει κι άλλη ήπειρο
από τη γη μιας γης

Σκοτώστε την κόρη

-Είναι μικρή θα μεγαλώσει
θα μεγαλώσουν τα κρίματα
σκοτώστε που έφυγε
σκοτώστε την τώρα, σκοτώστε την ώρα
με όποιο τρόπο διαλέξετε
διαβάσατε τι γράφουνε τα βιβλία;
αισχρές υπάρξεις είναι, το διαβάσατε
και στη βίβλο
σκοτώστε την που μοιάζει μ' έρημο
με χρώμα χώμα
με ξένο
ξόανο γκροτέσκ
αλαφιασμένο
μοιάζει μάνας
που ξεσχίσατε πριν
θα φύγει θα 'ναι μόνη
σκοτώστε την για όσα κουβαλά
που είν' άκακα

...την έσωσα,
εδώ την έκρυφα
εδώ που
ασφυκτιώ
να σας δείξω
πώς να σώζετε

Οι τιμωροί

Με χρυσόβουλλα και φωνές κάνουν
γιουρούσι τα πλούτια, τα βιλαέτια
μαϊνούν με τα απαγορεύω τους
καθαρή είσαι εσύ, σαν το αύριο
στέλνουν διαλαλητάδες με χέρια αόρατα
καμτσίκια στη δούλεψη
έδειραν πρόσφατα την άμμο
σαν να 'ταν δούλα
με μεταλλική πλάτη
μα εσύ τη λευτέρωσες
ξέρονι από λειτούργημα
οι τιμωροί
εξολόθρεμα το λένε
αντέχουν λίγο την άγνοια
οι τιμωροί
ατιμάζουν
την φτώχεια αποινί
μα εσύ την ετίμησες

Συγγένεια

Η γη με δέχεται σαν απολιθωμένο δάκρυ
δεν υποχωρεί
όπως δεν ησυχάζει κανένας αν δε πάρει ένα κομμάτι μου
να δειπνήσει
εγώ η φαλιδιασμένη μνήμη το απόκομμα
μυρίζομαι οπωροφόρα από μακριά
κι εκείνα πέφτουν με προσεύχονται
σαν αδηφάγο ζώδιο λαγωνικό
όταν σε ξεκουράζουν
τ' αναφιλητά του πολιτικού αστέρα
ακούω μόνη μου σε έρωτες
τη φωνή του παιδιού την ακούμε
κι οι δυο
σε τροχιές που χάνουν μέρα κι ώρα άδικα
συναντιόμαστε
σε ύμνο ασυγκρίτως των σεραφείμ
ό,τι κάνουμε έχει πρόσωπο ακατέργαστο
δεν έμεινε φεγγάρι που να χάσαμε
τροφή που δεν μοιράσαμε
νύχτα που δεν ακυρώσαμε
το αύριο χώρια μας
πήρε σαράντα χρόνια ουράνια να μας πείσει
περνάμε από μια στιγμή σε μια άλλη πεταξιά
απόξεση σε μια αλλαξιά
δικοί στο πρόσωπο της νύχτας
το είδες στον ύπνο σου
πως ξύπνησες είσαι ο ξέχωρος χώρος
που σε γέννησε
μαζί μας έσμιξε ο χυμός

Evidentiality

Εμείς οι Βερβερίνοι
ήρθαμε από σόι
Βερβέρων
κι οι Βέρβεροι πήραν τ' όνομά τους από
ένα λαό που τους είπε βάρβαρους
λίγα ξέρουμε
λιγότερα πιστεύουμε αν δεν δούμε
έχουμε λογική στο ότι περπατάμε
και όσα βλέπουμε ξέρουμε
δε μένει άερας στα πλεμόνια
να τα λέμε
το να μη λες και τίποτε
είν' δύσκολο
οι Βέρβεροι
μας λεν μικρούς
μιλάμε λίγο
είμαστε αυτό που είμαστε
πώς το λεν, κριτική το λεν;
αποδεικτικό; χειροπιαστό το λένε;
manus και *festus*
το λένε;
χτύπα ξύλο μακριά από τους Βερβερίνους το λεν;
ό,τι θέτε πείτε όπως θέτε πείτε
αν δείτε,
όχι όμως
επειδή το 'παν άλλοι

Η τερμιτοφωλιά

Με τρώει κάθε μέρα
με γεμίζει τοιμητήματα νοερά
τη σκέφτομαι
κόκκινο ήλιο κι άμμο
οι σκέψεις
που νυχτώνονται γυμνώνονται
κρύβονται μέσα βόμβες
ανατινάσσονται
ευθύμια
ξεδίνονται σειρήρατα
με συνοδεύουν
ό,τι θέλουν κάνουν
οι φανταστικοί
στρατιώτες της στο μυαλό
μου
κρυμμένοι καλά στις οάσεις της

Μαρτυρία

Πρέπει να μαρτυρήσω τι γίνεται
με το νύι και με το ψήγμα
οι άνθρωποι στο δρόμο
κάποτε μπορεί
να φύγουν
όταν βγαίνει αφάγατο χορτάρι
κι ο έρωτας δε γίνεται καρπός

Κάτω από ένα καταρράκτη

*Φτεροκοπούν αλλά δεν φεύγουν
μένουν σταθμεύουν στην ψυχή
διάφρανα φωτισμένα αυθεκτικά
ληστεμένα από τους άλλους
και μνηστευμένα πια
τα νηστευμένα με τα φύλλα της μουριάς λόγια σου ποιήματα
έκτισες σπίτι
κάτω από καταρράκτη
με χρυσό πόμολο
και καρδιάς κορνίζες
πέφτει η ορμή τα τσακίζει
εκτός από το διαμπερές τραπέζι
που γράφεις*

Ερωτευμένη η γη

*αγκαλιάζει αυτούς που έχουν
καρδιά
κάθε ίχνος του ίχνους
κάθε πατημασιά
ερωτεύεται
με σηκωμένα φρουσιάνια η πατιά
μήπως ξυπνήσει η ερωτική ανάσα
και χαθούμε*

Droit d' aubaine

Μου ήρθε αναπάντεχα
αυτό το δικαίωμα ξενοκληρίας
πιστεύω πως ένα τέτοιο
κελεπούρι
δεν το δικαιούται κανένας
κι όμως το χαρτί έχει
με ακρίβεια τ' όνομά μου
το σπίτι που δεν μένω
τον αριθμό που ταιριάζει στα δρόμο μου
δικαίωμα να μου δίνει δικαίωμα
το είπα του επιδότη
δεν έχω σπίτι, το βλέπεις,
συγκάτοικος είμαι
νοικάρισσα των χρόνων της ερήμου είμαι
επέμενε πως με γνωρίζει
το χαρτί
και αν και ξένος και άσχετος με το δρόμο μου
πως ήξερε καλά
πως δικαιούμαι
αυτό που δεν είναι δεν ήταν ποτέ δικό
που ο νόμος που δίνει
είναι νόμος που προσφέρει
νόμιμα στα παράνομα

Θα ιδωθούμε ξανά κάποτε

Εσύ μ' ένα σουγιά από χαρτί
κι εγώ μ' ένα μαχαίρι από μολύβι
όπως εφές που διαμελίζαμε την κοινωνική
ανισότητα, το είχαμε αποφασίσει
με γραμμένα κομφετί
κόβαμε δρόμο
η νύχτα πρόσφερε
στο καθιστικό μισό τάσι καφέ
χωρίς ζάχαρη
μείναμε όξυπνοι
μα αυτό δεν είπε ποτέ
πως ήμασταν και τίποτε ξύπνιοι
ξυπνάμε όταν βλεπόμαστε

Ισόβια λειτουργία

Δεν είναι εύκολο να περιμένεις
κεριά γεμίσαν με δάκρυα αεροστεγή
τον αυλόγυρο της διατριβής σου
η νύχτα έχει ισόβια λειτουργία
να ξημερώσει
τις εικόνες που αντανακλούν στο σκαπτό φωτεινό σου πνεύμα
πρέπει να επισπεύσεις τα μηνύματα
πριν τα καταστρέφουν άλλοι
σε φθαρτούς πατύρους

Και πάλι εσύ;

*Οι σάτυροι σε κυνηγούν; οι τραγωδοί;
οι ιστορικοί;
και πάλι εσύ, με τόσες τζιριτζάντζουλες
και με το σερβανί σου ακόμα φορτωμένος
στην πλάτη;
βρε μανία να κουβαλάς το σερβανί στην πλάτη
από τη μέρα που σε κυνήγησαν
έξω από τη Μικρασία
να μην πεινάσεις...
την είδα τη σχέση των ομοίων
μοιάζουν ξένοι μεταξύ τους
ούτε στο δάκρυ λαυθάτουν ούτε δάκρυ χύνουν
το ακροατήριο και η κοινωνική μαρτυρία
χρειάζονται να επικυρωθούν
σε αίθουσες με μεγάλα κηροπήγια και καυτηλέρια ακριβά
κι εσύ χρειάζεται να βρεις τον όμοιό σου
κι αν δεν τον βρεις φτιάξε τον*

Αβασκάνιστη

*Και να βρισκόταν τουλάχιστον
εν αγνοία μου
το σώμα μου παράλληλο
με κείνο ενός επιφανούς ανδρός...
ολότελα αβασκάνιστη δεν το ήξερα πως
μελετούν από πάνω μου οι καιροί
να δώσουν άλλα ξόρκια μαγέματα
γιατί δήθεν δεν είμαι κανονική
γιατί, είπαν οι σωβινιστές,
πως η σκούφια μου κρατά από παντού*

Στη χάβρα του όλου

*Μικρό το πόδι σου
σ' αυτό το ταξίδι
μικρό το χέρι σου σ' αυτή την αγκαλιά
μικρή η ανάσα σου σ' αυτή την αγάπη
μικρό το είναι σου σ' αυτή τη σιγαλιά
μεγάλη η φωνή σου
στη χάβρα
του όλου*

Σταθμός ευδαιμονίας

*Τρύπησε το λαγούμι τ' ουρανού
επάνω από τη δίφρα μου
κάπως έτσι σε σημαδεύει η γαλήνη
σε διαλέγει
αισθάνομαι τόσο προνομιούχα
που σου δίνω ό,τι έχω
τις χάντρες μου
δεν έχω άλλα
περιστροφές γυαλιστερές
με τρύπες να περάσουν
τη σιωπή της ευδαιμονίας
με χρώμα να γεμίσουν την
αγκαλιά σου θάλασσα
πάρε ό,τι έχω
να 'χω τον εαυτό μου
ελεύτερο
να δώσω
λίγο νερό στις λακκούβες του γέλιου
σαν μαυιφέστο
το χαρίζω*

Κραυγή

*Ας βγει το κόκκινο από τις σημαίες
ακούγομαι βραχνή αλλά μ' ακούτε
φραντάζομαι
από ένα λάθος
το αίμα συμβολίζει και του άλλου
από ένα λάθος η νίκη συμβολίζει και του άλλου
ελπίζω τουλάχιστον μέσα στην αφθονία σας
να μη με δείτε
ν' ανοιγοκλείνω απλά το στόμα σας σε βουβή ταινία
βάλτε αν θέλετε της νεκρής φύσης
χρώματα στα σύμβολα
στεγνό αίμα από ξεραμένο αγνό πράσινο
χρώμα χρόνου μιας άσχετης εποχής
για όποιον νομίζετε πως νικήσατε
με λίγο ήλιο αφρό και λάδι
μια σκηνή της φύσης
δεν νικιέται με αίμα χυμένο ο άνθρωπος
είναι για νίκες από άλλες απώλειες νίκες
το κόκκινο*

Ακριβές υποσχέσεις

Σε σκότος είδα τις θάλασσες του κοραλλιού
θέλω να τις δω στο φως
η μέρα της δίκης
δεν ήρθε, θ' αργήσει
καλοπληρωμένες πωλήτριες φαίνονται τη νύχτα
φτιάχνουν μεθυστικά ποτά μ' αφρό
γελαστές να μη χάσουν τη δουλειά τους
τις πληρώνεις με χρώμα σομόν
οι τοίχοι τις χωρίζουν από τις μέρες
το ταξίδι μυρίζει κάρβουνο
φρουστάνια ζακάρ κι ακριβές υποσχέσεις
αγγίζεις ηλεκτρίζεσαι από
τις αναπνοές στο αγιαζι
με χρώμα σομόν όλα
όπως η άμμος γύρω σαν κόσμος σε σηκώνει
σε πάει παραπέρα
με μαγεία
παίρνεις δρόμο
αφήνεις δρόμο
θαλάσσια εσοχή φιλά το στήθος σου
αποστηθίζεις την ελπίδα
ανάβεις κερί στο μπόι σου
σβήνεσαι αναμμένος
ταξίδι είναι ό,τι πεις
στην υπόσχεση να κάνεις κι εσύ
κάτι για το αύριο
των άλλων

Ο αναγραμματισμός της πλάσης

τεντώνει, τοξεύεται
κομμάτια σκληρά αμίλητης λάσπης
σαν τούβλα για χτίσιμο
πιστήκαμε
τίποτε, μόνο πως...
τίποτε από όλα δεν είναι τέλειο
κι είναι για μένα τιμωρία πως σε θεοποίησα
κι έμεινα
είναι για σένα τύφεις πως δεν προχώρησες βήμα
κι έφυγες
είναι δεν ήταν η μεγάλη αγάπη μας κράτησε
με τόση αναμέτρηση
πώς αντέχει το σπέρμα
χοός όσα αντέχει το χώμα...
μιλώ για χώμα
να υπάρχει στα αζεφύλλιστα βιβλία
όσων μας βλέπουν
πως ντύνουν τετριμμένα

Η ελευθερία είναι πικρή

όταν την φέρεις απάνω στο ξεγυμνωμένο σου σπαθί
γλυκιά στο σώμα
που δεν έχει
που δεν έχει σχοινί
που δεν έχει λαβή
που τραβάει μια νόρμα
στο ταξίδι

Σε βρήκαν τελικά;

*Απ' εκεί και πέρα
εκεί που δε σε βρήκε ο άνεμος
σ' έγραψε
έβγαλες ένα λόγο για το
'μη παντί ανέμω μεταφερόμεθα'
σ' αυτή την τυχοδιώκτρια τη γεωγραφία
της τεχνολογίας
απ' εκεί και κει μου είπαν
την ώρα της κρίσης
να μάθεις πού βρίσκεται*

Αλήθεια

*Με επισκέπτεται πλην όμως ασφαλώς
η αλήθεια
όλοι κάνουμε λάθη της λέω
συμπληρώνεις σχεδόν το πέρασμα της ερήμου, μου λέει
εδώ είναι που κάνεις λάθος, αλήθεια
η έρημος συμπληρώνει το πέρασμά της μέσα μου*

Τριλογία

*Αχώριστοι
είμαστε με τόσες αντιθέσεις
η γλώσσα μας χώρισε
μας ξήλωσε
με βούλες
με υπογραφές
για πάρτι της
τελείως προνομιούχα
ο έρωτας της ζωής να ζήσει μέσα από μας
δικός μας πάντα
ήταν*

*Ο έρωτας σε τυραννά
το νεύμα που έφυγε
με όλα τα έναρθρα
γίνεται η άμορφη όμορφη κόρη του κόσμου
που παίρνει και σ' αφήνει
μια γη φορτωμένη με ίδιο φέμα*

*Ανάμεσά μας το φέμα της ίδιας πράξης
μπορεί να τα βλέπεις αλλιώς
τ' ασημένια χτένια του δέντρου
που κάνει ο καθένας εξίσωση με την αλήθεια
στήσαν παγίδα
οι αρθρωμένες λέξεις
τα φύλλα θα τα έλεγα αλλιώς
για πάρτι της ποίησης*

Σε ποιον ανήκει αυτό το πρόσωπο;

τ' αγνά κεχριμπαρένια μάτια
που μόλις φαίνονται πίσω από τη χολλά
κι οι δρόμοι των ρυτίδων;
βρίσκονται κάποτε μπροστά από ένα οδοστρωτήρα
μονομάχησαν για ισότητα
σε χτυποκάρδια σε κήπο ακούραστα
στη γλυκιά ωμότητα μιας αὐπνίας
σου το παίρνουν το πρόσωπο οι εφημερίδες οι σχολαστικοί
κι ο φόβος
φωνάζουν οι ντελάληδες πουλάνε ρούχα τις Απόκριες πως δεν
είναι δικό σου αν δεν το κρατήσεις
ποιανού είναι τότε;
ρωτά η ταπεινή ηχώ της θάλασσας

Δεν έχει άλλο

από τον έρωτα
σε τρώει και τρώς από πάνω σου ενώ φυγαδεύεται
η κάθε ομορφιά του σε θέλει να γευνάς
με τα χρόνια πιο νέος
όμορφα αρχοντικός
και παρατατικός
σε κάθε πρόσωπο, ο δεκτικά ακμαίος

Φωνή

Πού οι αντίκες που ορμητεύεις να κρυφτούν;
πού οι φωνές που δασκαλεύεις να μιλήσουν;
έχεις τόσα να φτάσεις χωρίς αφορισμούς
δεν έχω άλλους τέτοιους τους αφόρισα
εδώ σ' αυτή την πόλη που αργεί να δει φως
ήρθε στην ώρα του το φορείο των λαυθαομένων ρολογιών
για ένα δείκτη που σχόλασε ναρίς
...οι λεπτομέρειες
τίποτε άλλο από τη λεπτή σιλουέτα τους
και μόνος σου, μόνος
μονά στα δέντρα ο ουρατός σου
το ίδιο εγώ ίσως ακόμα αύριο εσύ
την ίδια λεπτομερή για δόξα
λεπτομέρεια θα νικήσουμε

Τα μάτια του

Πηγή βαθιά τα μάτια του
ας με σώσει
όταν δεν θα έχω μόριο ν' αναστήσω
πάρε νερό να πιει
απ' όσα δίνει ο φόβος να μεθύσει
ας με σώσει, πάρε αστραπή στο πότισμα
ηδονή στο ρούχο
πάρε γιατί έχει μια μόνο φωτιά
να νικήσει

Μαζί με καλοσύνες που μεγαλώνεις

*στην έρημο
με μασημένα σπόρια
πεταμένα στο κοίλο ενός σβηστού ηφραίστειου
μπορείς και σνειρεύεσαι πολλά μαζέματα
οι φωνές είναι δυνατές
χαρμόσυνες, με χρώμα ζεστό στα δώρα χέρια σου
βότανα θεραπευτικά οι χουρμάδες αφιερώσεις
ρόφημα που σε ξαγρυπνά στον έρωτα
το στόμα το αφίλητο σαν σπίτι με ριζικό οι φίλοι
με καλοσύνες μεγαλώνεις
μακραίνει ο ακάματος δρόμος
ακούραστα ένα ομοίωμα σε ξεδιφά
χωρίς φλασκι η υδατωμένη η αγάπη δίνει*

Οάσεις

*Είναι οι γαλάζιες υγρές επαύλεις
όπου αδειάζω το πνεύμα μου να ξεπεζέφει
γυμνή στο φως του κρυμμένου κύματος
έχω να νιώσω ακόμα πως το σώμα
κρατάει το λούσο του να υπάρχει
όμορφο με καμπύλες μνήμης του παράδεισου
ζεστό να σε φιλέφει έρωτα
όταν γευτείς πως έχασες όλα που πέρασαν λαθραία
δεν έχω ρούχο από το σώμα σου
απόψε, μ' ένα κομμάτι φοινικιάς σεντόνι
θα παραδοθώ στην ασύλητη γη σου*

Χάρην απωλείας

*Μια γυναίκα που μπαίνει στη θάλασσα
χωρίς να κοιτάζει πίσω
είναι σαν τη μάνα του Οδυσσέα
στη χάση και στη φέξη να βρεθεί
πέρα από το πέρα
μια φορά σου δίνεται η ευκαιρία
να πεις στον ικανοποιημένο φτάνει
στον πονεμένο προχώρα
μια γυναίκα που θα βρεθεί στο πέλαο
με το ένα της πρόσωπο
θα προσπαθήσει να λυτρώσει το άλλο*

Ο πανδαμάτωρ

*Στις μεγάλες αγορές όπου όλοι τρέχουν ν' αγοράσουν
όνομα
καταντάει κανείς
να βρίσκει πολύτιμους λίθους λιπόθυμους ακόμα
με τόσες υποκύψεις τη μέρα σέρνονται
αδάμαστοι
με χρόνο μηδένα
να τους δαμάσει άλλο
η ταπεινότητά του*

Ήθελα

το μολύβι
στην άκρη μιας κλωστής
και το χαρτί
στην άκρη της κλωστής να είμαι
να μπορώ να βρω τον εαυτό μιας λύτρωσης
και υπέρ χιόνιας να λευκανθώ
σε μέρες μεγάλης κατααιγίδας
μέσα από φωτεινή ακινησία
ή σκοτεινή κίνηση
στην κάμαρα μιας κάρμας
αιωρούμαι
από εκκρεμές που τρέμει
λάθος
δεν προσπαίνει τις ώρες
απομακρύνθηκα σαφώς
από τις ηχητικές μόνο μορφές
του πρωτότυπου...
χωρίς στήριγμα
θέλω να γράφω τ' όνομά μου
με κόκαλα με νύχια όπως είναι
στις ακραίες καταστάσεις
σε οργανισμούς της αλλαγής

Στάση γυναίκας

Φοβάσαι τον άγγελο που είναι καλός
πίνεις στην υγεία του
νύχτες χωρίς αφρούς επαφίενται στο ποτήρι σου
το σώμα σου χωρίς σατέν δεν είναι του εαυτού του
φοβάσαι την απατηλή εικόνα
με ακριβές κορδέλες στα χέρια
κοιμάσαι αλυσόδετη
αδιάτηρητα το νερό καταδιώκει
τ' άδειο από χαλκούς και σκίτσα σώμα
κι όλα κι άλλα του Μεριστοφελή
για τη γλώσσα την επίσημα ακτένιστη
δεν μπορεί να το διαφεύσει κανείς,
κι εγώ ένιωσα αγριάδα
τη μέρα που ήταν γεμάτο το σταμνί με νερό
και μήπως θα έλειπε η χένα από τα χέρια
για μασκάρωμα
αλλιώς δεν θα μ' αναγνώριζαν για ό,τι δεν είμαι
καταχωρημένη ακαταχώρητων
όλα που υποδούλωναν το πάλι
στο όποιο είναι που είναι
που ασχέτως τυραννούσαν αδίκως τα τυχαία
δικαίως τα άτυχα
φοβόμουν πως θα λείπαν
οι υποδουλωτές
κι αν λείπαν πως θα πέταγα
φωνές οραμάτων άμφια αγίων
ευδύματα αγνά του αγρού κι όλα τα υποσχόμενα,
να μη σταματούσε, εις μη μάτην ο δρόμος
φοβόμουν αυτό που ήμουν, ολιγολόγως
μα τώρα πια όχι

Στην αγορά

Σ' έκθεση έβαλες το χαλί
σε πήρε σ' έφερε
ξεσήκωσαν τα χρώματα τα σχέδια
τα μηνύματα, φρίσκα ο κόσμος ξεσηκώνει
όσα έκρυβε η αρμονία
αφού σ' έκρυψαν σε λίντσαραν
εσένα και την τύχη σου
δεμένη, κι οι αγγέλοι ακόμα
είπαν πως τελείωσες
από αποφάσεις των γιατρών που δεν σκέφτονται
πάντα με γνώμονα την υγεία
κι έζησες, να ζήσεις, επί σκηνης
τους αποστόμωσες με το μικρό σου σώμα
τα μεγάλα σου δάχτυλα
την λειπή τεράστια τύχη σου
να γυρνάς το βράδυ ακοίμητος
την ακούω να λέει όταν την ξεγευνούν
οι σκέφεις της
την αόρατη μάνα μας
πως γελοίες όταν γεννήθηκες
σε μια αγορά μπαχάρι
κι έδινες πριν σου πάρουν
οι αβδηρολόγοι

Αδελροποίηση

Κόψε λίγο με λεπίδα το δάχτυλο
χύσε το αίμα στη γη
από χρόνια ζήτησα τη συνταγή
είναι λίγο μπελάς για να γίνει
αλλά το αποτέλεσμα σε αποζημιώνει
έχω δει να ξοδεύεται η ζωή για μια ιδέα
μου είπες αλήθεια
το αμφιβάλα χρόνια λαθραία
όπως αμφιβάλω τον ανιαρό έρωτα
την επική δοκιμασία
τα ανούσια σεράνο
που με κέρασες
σε μια γωνιά της Μπαρμπαριάς
σε μια περίτεχνη πλατεία της Κωνσταντίνης
και στην Αντίπολη
απέναντι
δεν ξέχασα τον κτύπο της καρδιάς
που με τιμώρησε
να δω τον πολιτισμό σου

Επιβίωση

Σκαυδάλισα τους Βερβερίνους
με μαεστρία και πολιτική
θα με πουλούσε πάλι ο δικός μου
για λίγα κοχύλια, πέτρες για ένα παιχνίδι
σκακιού
για τρίτη φορά
να του πεις όταν ξεπεζέφεις στην επόμενη όαση
πως κάθε φορά είχα αίμα ν' αφήσω
στην άσπρη φανέλα των πολύφερνων
αλλιώς δεν θα ξαναπουλιόμουν
αλλιώς δεν θα είχα τιμή
από απούλητη υπόσταση
θα ξεφορτωνόμουν την ανωνυμία
πες του πως φύλαξα δικά
τα κορασάτα μου

Αδελφάτο

Έχουμε αδελφάτο οι δυο
το ρεμπελιό κι εγώ
η παραξενιά κι εγώ
η νομαδοσύνη κι εγώ
στο αμπάρι μεγαλώσαμε
όταν στον τζιμπιχανέ της όμοιας μάζας
παρουσιάζονται έντονα οι απόψεις μας

Ο πόλεμος της ελευθερίας

Το να είσαι ελεύθερος θα πρέπει να σημαίνει
σεντόνια δεμένα στον άνεμο
σαντάλια για το ίδιο πόδι
κι ερωτήσεις όπως εσύ δεν είσαι
η σιωπή, το σπάνιο αυτό είδος ομιλίας ;
με αξόδευτα παπούτσια έγινε νύχτα
πώς να προφτάσουν να σ' ονομάζουν λαθραίο
ρωτούν τι απαντάει στο όνομα νερό
πίνε ουρανό με την αναπνοή
το κόκκινο ακοσκίνιστο σκέπασμα της ερήμου
από την ίδια πόρτα την ίδια ώρα δίνεται
καυένιας δεν θα πρέπει να σε μέτρησε
σωστά ως τώρα

Γενναϊότητα

Είναι ίσως ίδιος ο ιππότης
άντρας που θα υποστηρίξει μια γυναίκα
με κείνον που θα την
κατηγορήσει
επώνυμα κι εμπρός της

Αυτοί

*Αυτοί που δεν ξέρον απόλυτα τη γλώσσα που ξέρεις
που δεν κάνουν απόλυτα μια βελονιά όπως την κάνεις εσύ
σταυροβελονιά ή γεμιστή
που δεν έχουν το ίδιο απόλυτα κυριαρχικό αμόνι ή τιμόνι ή
μπαλκόνι,
τον ίδιο απόλυτα παπαγάλο
ή σκουπιδοτενεκέ
τριγυρνάνε με λεκέ και πάνε στην εκκλησία ή στον τεκέ με
τσιγάρα και μπρικέ, αλλά τα έχουν όλα
όταν οι άλλοι στέκονται
στης χλιδής τα παράθυρα
κι σνιρεύονται κάποια μέρα να γίνουν
η ψευδής ευδαιμονία τού να έχουν μείνει
αξιόπρεπα μοναδικοί
βουλιάζουν σε μια ιδέα που τους σώζει
με το έτσι θέλω
ο ακιτιάκης της εξέλιξης*

Σ' ένα σχοινί όπου κινείται ο παλμός

*σκαλόλουρα είναι τα φουστάτα
επειδή ακροβάτησαν οι ανέμοι
στη ράχη τους κι εγώ στη δική τους
ο παλμός είναι ταξίδι
με περήφανο άλογο*

Τύχη βουνό

*Από αμμόλοφους, Άγιο είχες
ευχή είχες
κρατάς ακόμα στα χέρια φήγματα του έρωτα
τραγικές μορφές που τον μαζεύουν
στο ποτήρι τ' ουρανού
με τη σέσουλα ήταν και είναι ακόμα τα ιδανικά
όπως καταγράφηκε η επιδίωξη των δικών μας
κι ο έρωτας μαθαίνεται
με υπερήλικο τρόπο
από ανθρώπους που τον έζησαν
ερευνητικά
με χαρτί ξεφύλλισμα
γαϊτανάκι πλεκτό της Πλέξης*

Ένα ψυχομέτρι...

*Πολλοί νοματαίοι είμαστε
εκεί όπου ένας άνθρωπος βρίσκεται χωρίς να το θέλει ο ίδιος
κι όπου η πεταλούδα δεν κουράζεται
χωρίς να το θέλει
όπου όλα μπορούν να μείνουν
να φύγουν να χαρούν να γυρίσουν
να γίνουν δικά
χωρίς να πειράζουν των άλλων*

Σιωπηλό αίτιγμα

*Τι και γιατί γεμάτα πλάτη που λυγίζει
τώρα πια την ορθώνουν κάτι ιδέες που παρεμειναν όρθιες
γιατί είναι όσο πειστικές και επίμονες
όσα τα βρουν που τις θυμίζουν
τι και γιατί και πόσα τα ερωτήματα
τι πώς και πότε
κορμί τα περνά τα διαβαίνει
ήρθε η σειρά να ρωτήσω τι έκανα
βρίσκω πως το αίτιγμα λύνεται μόνο του
δάκτυλα ανύπαρκτα του χαϊδεύουν τον ύπνο
τι θα έκανα αν δεν με στήσαν στον τοίχο γυναίκα
αυτοί που τραγούδια των αιτιγματιών
τραγουδούν πως τους στήσαν σαν άντρες*

Το δώρο της νύχτας

*...δεν έσβησε σπιθα
πασχίζει από ώρα, βοηθάει η τύχη μου
πιο νωρίς πήρε τ' άστρα
πήρε από τη μέρα ήλιο
πήρε ανοιχτά παράθυρα
τον αγαπητικό μου
τα φωναχτά και άλλα μαραφέτια
γελούν
δεν πήρε φλόγα, φλόγα κλειστή
όπου είδα να μένει
για εσένα αφημένη
αν την πάρει ποια είναι η κερδισμένη;*

'Ut musica ut pictura ut poiesis'

Ο νομάς από το νομά
θα πάρει
ένα αστέρι που είδε να πέφτει
αυτή η εκτός συγγένειας συγγένεια
η χωρίς το αίμα σχέση η εξ επαφής
ασπίδα χωρίς λαβή
όλα τα όμοιος τω ομοίω
καρδιά της νύχτας μέρα
μοιάζουμε βγήκαμε
από το ίδιο σημείο αναπνοής
μυρίζει περιβόλι όταν περνάμε
εγώ το αντίθετο επίθετο
εσύ στη σωστή σειρά βαλμένος
το πως κρατούμε το κρατούμε το πνεύμα ελευθερίας
με ευκολία μνήμης πρακτική
όλα ίδια, στη μουσική, στην εικόνα, στην ποίηση

‘Toute chose est évidente’

Κι όμως όταν είπα πως όλα είναι ευκρινή
έτυχα χλευασμού και μαστιγώσης
ας ήσουν μόνο δίπλα μου τις μέρες που φουσούσε πίκρα στήθος ο
αέρας
να μου πεις πως ο μανιφρεσταλισμός για όσα δεν είναι ευκρινή
δεν χρειάζεται να δίνεται στους ασπούδαστους
βλέπουν και τη μέσα και την έξω μεριά του φήμωτρου
όσο κι αν κρατάνε στα χέρια γραμμένη τη λέξη ελεύθερο
πνεύμα
δεν έχουν την ευκρίνεια μάθησης
η ευκρίνεια είναι αδύνατο να νοηθεί
συγκεκριμένα το να λες
αυτό που έχει αντίθετο
θα πρέπει πρώτα ίσως ν’ αναφέρεσαι στο αντίθετο
δεν γνώρισα, το ξέρεις, λέξεις όπως του χλευασμού και της
μαστιγώσης των ιδεών
μάθε μου δάσκαλε
τι είναι αυτό που είναι και γιατί δεν χρειάστηκα τ’ αντίθετα
των ασπούδαστων βουκόλων της πέννας
ξέρω με σήκωνες στα χέρια, με πέρασες στη σίγουρη μνήμη
μέρες μετά την ευτελή μαστιγώσή μου

Όσοι από σας θα με διαβάσετε...

είστε είτε αυτοί που μ' αγαπάτε
είτε αυτοί που με μισάτε
-γιατί δεν υπάρχει αγαπώ λίγο,
γιατί δεν υπάρχει μισώ λίγο
γιατί αν υπάρχουν δυο μισά στο ένα
το ένα γίνεται τόσο αγαπητό
όσο και τόσο μισητό το άλλο
γιατί είμαι, καλήν καλώς, το ένα μου ένα-
διαβάστε με σαν αυτό που ταιριάζει σε σας

Υπάρχει τρόπος χρήσης

όποτε θέλεις
και πριν και μετά
στην άκρη στο μέσο
οι ακτίνες δεν κύρτωσαν
η υιότης έρχεται συχνότατα
έχει τρόπο χρήσης
ξήλωσε από το χρόνο
τα πολλά τα καλογραμμένα
έβαλε ευθεία
έχει τρόπο χρήσης
τα γέλια τα κλάματα
όταν έρχονται όταν φεύγουν
ελεύθερα σαν πηλινες ψυχές
είναι τρόπος χρήσης

Βιασμός

Θα είχα δεχθεί το βιασμό που μαρτυρώ
αν ήσουν ο τελευταίος κάτοικος της γης
τελευταίος, ουσιαστικά και άλλως πως
κι εγώ η τελευταία γυναίκα του κόσμου
τελευταία, ουσιαστικά και άλλως πως

θα είχα δεχτεί αυτό τον βιασμό αν είχε επίθετο
που φάχνει ουσιαστικό
θα τον είχα δεχτεί αν μόνος διακαής σου πόθος
ήταν να μείνει ένα κομμάτι του ανθρώπου στη γη
κι ας έβρισκε ο καθείς με λογική
τη συνέχεια ορατών τε και αοράτων
θα τον είχα δεχτεί
μα δεν εξηγείται αλλιώς ο βιασμός
από το βιασμό που δεν εξηγείται

Ψάχνοντας για την...

*Μπορεί να είναι από άμμο
από ατσάλι σίδηρο
να βγεις από εκεί στη στάση
θα την ψάχνεις σαν δεδομένο θα την δεις
λείπει δεν είναι εκεί ένας τοίχος την κρύβει
ένας άδειος άσημος τοίχος
και αμέσως στον κοίλο ουρανό
κι αφού ο ουρανός σου έδειξε πως είναι ακόμα κοίλος
να την το ρίγος τυραρνάει το μήκος της ουσίας σου
να την ενέργεια που χρειάζεσαι
θέλω να την ανέβεις μια πιο φωτεινή μέρα
θέλω να την αγγίζεις μια πιο φευγαλέα μέρα
δεν θ' ανέβεις πάνω μέχρι να την ξεντυθεί
ο ήλιος
ιδού στέκει ακτινοβολεί
η αίσθηση ομορφιάς και ραθυμίας
κι εδώ που είναι
στο ταξίδι αυτό ή το ταξίδι της με σένα
αυτό το καράβι με τα αρχαία ελληνικά κειμήλια
λέγεται καραβάκι που ήρθε από την Περσία
ή πορεία ή ακόμα στάση Τροκαντερό
στο κέντρο του πολιτισμού
χωρίς να ξέρω γιατί του βάλαν αν στη σπονδυλική του
μακραίνει
αυτό το αν με κρατάει σαν δεν τ' αγγίζω
αν θ' ανεβώ αύριο
θα με μετακομίσει
κάθε μέρα θα ξεριζώνει το αν
τη στάση, την πορεία, τα κειμήλια
οι φωτογραφίες που βγάζω φαντάζονται
εγώ με μαλλιά φωτιάς με μαλλιά σταχτιά*

με μαλλιά από γύφο
η άμμος με φτάνει
κουττεύει το ύψος μας όλους
με μαλλιά που δεν αλλάζουν χρώμα
να, είμαι στον πολιτισμό σου
χωρίς να χάσω την ουσία
μα η καραβίδα η κάραβος ζητά να μάθει
γιατί να δοθεί τ' όνομά της στο καράβι σου
κι εγώ σου λέω να την ανέβεις μιαν άλλη μέρα
πιο φευγαλέα

Επεξηγώ

και δικαιολογώ
με αφήνει χωρίς άλλο δρόμο
η δικαιολογία
χωρίς έρευνα
με λες άεργη με λες εργένισσα
με λες όσα με λες
επεξηγώ πως εργάζομαι
σαν μυστικός αστυνομικός
παρακολουθώ να μην πιαστεί η ποίηση στη φράκα
να μην σκοτωθεί στο σκάκι
την ώρα που δίνει σε όλους την ανωνυμία της με πίστη
μηνά την αδικήσει κανείς
και της χαλάσει τα γεωμετρικά της σχέδια
επεξηγώ με σύμβολα,
έχω κι εγώ απ' το Θεό μια χάρη

Όαση

Μην έρθετε μαζί μου στην όαση
αν δεν μ' αγαπήσετε
λίγοι από σας το κάνουνε, πάτε πως να μα όχι
πάτε πως θα μα ξαφνικά θυμάστε
πως το ενεργό μου ηφαίστειο θα ξεσκεπάσει λάβρα
όπως αφήνω να ξεσκεπάσει εμένα τον πατέρα μου και όλους
που αγάπησα, με λάβρα αν σκεπάσω δεν σκέπασα κανένα
ωστόσο μια όση κι αν είμαι, μια όση κι αν είμαι
ας με καλοδείτε
γιατί, συμπαθάτε μου το και μένα και συμπαθάτε το και σας
τους ίδιους
επειδή αγαπάτε είναι που δεν εμπιστεύεστε
χωρίς την ουτοπία της μόνιμης σκέφης
σαν όση να δείτε ένα ηφαίστειο
είναι σπάνιο μα πρέπει έτσι να είναι
κι αφού δεν εμπιστεύεστε τον εαυτό σας
ούτε και μένα ή άλλο ζωντανό

Δρομολόγιο ευαισθησίας

Θα πολεμήσω να εφεύρω τις ατέλειωτες οπτικές γωνίες
να σε δουν να χωράς
θα παλέψω να σε κάνω να βρεθείς
μια μέρα να ζήσεις να σκαρώσεις τρόπους
να πέσει στα πόδια σου το ρέμα να σε ζήσει,
θα σε σηκώσω
να ριγώσεις την άμμο μ' ένα
δάχτυλο
θα πιάσουμε την έρημο στα χέρια
εσύ γιατί μπορείς
εγώ γιατί πιστεύω

Ανησυχία

Κούκλες ράσικες η μια μέσα στην άλλη
τα χιλιοειπωμένα
τα σφραγίζεις, λες σίνος άκρατος
λες μύρο άγιας γης
παιχνίδι πατημένο χίλιες επαναλήψεις
τα γνωρίζω σου τα είπα τα λες
σε κάθε μπεγλέρι οι χάντρες πιαστήκαν κορόιδο
ανησυχά πάντα για την πατρότητα των λόγων
σου

Το μανιφέστο

Οι αναγνώστες μου αποσύρονται
ο αναγνώστης μου είναι στο φυλάκιο
οι επικριτές μου δεν σώπασαν
ο επικριτής μου σωπαίνει
μια γλώσσα τη βρήκα την έκανα δική
ο πολιτισμός της πέννας
δεν ανήκει σε άλλον
από εκείνον
που αφηφάει η αφήγηση
σε σημείο που η δόξα
όλοι οι δοξασμένοι που την δόξασαν
τον κάνουν άσπουδο εχθρό

Δάνεια

Μούρη μούρα
μουσίτσα
βατόμουρα ώριμα
-ταυτολογία αυτό-
μουσούδι
(η μούσα είναι δική μας)
δάνεια για το δρόμο
δανεικά κι αγύριστα

Source language

*Να μην μπορείς να δεις ενώ θωρείς
η ντροπαλή σου επαφή γεμάτη ζωή
ενώνεται σαν θάλασσα στο νήμα μου
που συναυτά λιμάνι
να ξεφορτώσει σήμερα μια τίμια παράκληση
στο χώρο που έμεινε άδειος
που το ξέρω είναι διαθέσιμος
στο αείποτε*

Target language

*Να μην μπορείς να δεις τον εαυτό σου
που είναι γεμάτος δημιουργία
κι ενώνεται με το ατέλειωτο
που μπορεί να βρει ανάπαυση
να ελαφρύνει λίγο να ζητήσει βοήθεια
σε όσα δεν καταλαβαίνει κανείς
που το ξέρω είναι για να τα δώσει
όλα*

Εξάσκηση

*Έχω ανάγκη από τα παιδιά του
δεν έχει πόρτα η τέντα του
του ανοίγει η νύχτα
του ανοίγει το πρωί
ούτε σκοτωμένη
ούτε σκοπεύτρια
δεν μπαίνω εγώ σε κρίματα
του μαθαίνω να μαθαίνει
κάθε δέκα χρόνια κατεβαίνει
για καφέ στην πόλη
σ' εφημερίδα διαβάζει
πως φεύγω
κι έρχομαι
γιατί δεν έφυγα;
γιατί ποτέ δεν ήρθα;
έρχομαι τον μαθαίνω να μείνει
θα μείνει;*

Στάση ανιάσας

*Είναι γιατί είναι νύχτα που στέκομαι στα πόδια
εδώ δεν θα με δουν
αυτός που αγαπώ μου έχει ψηλά το κεφάλι
το πρωί βρίσκομαι σ' εξορία
εξορκισμένη
φυλακισμένη ξέστρατη σκέψη
ευγενική σε γένος ευγενών
μέσα σε τόσους άξεστους
φάβα σε ξηραμένη πίτα
κι εμπόρευμα νου
για όσους αγαπούν το εύκολο μάσημα
γυναίκα με κρυμμένο πρόσωπο
ορατά αόρατο
τα απαγορεύεται να τα περιγράφεις περιττά
με τα ουσιώδη που μπορούν να ειπωθούν
τη νύχτα όταν ξεντύνομαι
πίσω από ένα κρυμμένο φύλλο
συκής
σ' αγαπώ όπως είμαι
σ' αγαπώ, όντως είμαι*

Τσως

*τα ξύσματα του νου
να έχουν ακόμα το σκεπτικό όνειρο που έγραφες Derrida
το μυστικό στο τίμιο ξύλο και στον άργιλο
όπως την Τετάρτη της Στάχτης
όταν πέθανε κάποιος δικός μας
που ήταν δικός σου αρχικά*

Ήταν για να υπάρξει στα βιβλία

*όσων μας βλέπουν
που βλέπουμε
δεν είναι;
ήταν για να δικαιολογηθεί
το ακατανίκητο
δεν είναι;
ρωτώ για να ακούσω την απάντηση από μένα
η ανθρώπινη
η μεγάλη σύνδεση
τώρα γίνομαι στ' αλήθεια πολύ σοβαρή
ήταν για να υπάρξει
η ερώτηση- κι αυτή είναι για σένα αυτή τη φορά
γιατί να γυρνάει τόσο πιστή
φτιαγμένη στα χνάρια μιας διψασμένης
ανάγκης-
ήταν δεν είναι;
αλλά στου κουφού την τέντα
ούτε και τώρα απαυτιάς*

Κινούμαι

*Ανάμεσα από γλώσσες
από γλώσσα σε γλώσσες
ανάμεσα από πολιτισμούς
από πολιτισμό σε πολιτισμούς
ανάμεσα από φίλους που δεν είδαν φιλία
κινούμαι σαν να είμαι σε ιερό πόλεμο
ανάμεσα από πεδιάς και παιδιά
στο χρόνο που δε με σταμάτησε να κινούμαι
δε φταίει καμιά τροχιά όταν κινούμαι
δεν φταίει κανείς για το αποτέλεσμα
φτάνει που και την τρίχα απ' τα μαλλιά σου
τη σεβάστηκα*

Πώς ξέρεις;

*Αφού δεν βγήκες ποτέ από κει
πώς είναι να μην είσαι
καλώς κακώς τη δέχτηκες
τη γραμμή για το μηδικό μη δικό
μη χαριεντίζεσαι πως ξέρεις
μα πώς να ξέρεις, αφού δεν γνώρισες δικίο
πώς μπορείς να το μοιράζεις
για υπόθεση αγνοίας;*

Στάση πραγματικότητας

*Μαραζώνουν οι νόμοι
οι πατρίδες βαρέθηκαν
θέλουν αναπνοή οι εποχές που λείπεις
όχι άλλα ποιήματα
η οργή στο άγγιγμα του ερωτικού νήματος
λογαριάζεται πορεία
γίνεται η μεταφορά
για τα συχωρεμένα της απόστασης
αγάπα τον εαυτό σου όπως αγαπάς τον πλησίον σου
κάθε χρόνο λειτουργείται
από παπάδες παντρεμένους τα ψυχοσάββατα
η απουσία σου
λαμπυρίζει η ψυχή
που βλέπουν τα καΐκια από τη σελίδα της
έτσι κι αλλιώς για το τετέλεσται σ' έχουν
περαστικό σε μνημονεύουν
με τα ενικά τους μαζεμένο
τι θα ήσουν αν δεν ήσουν η εξαίρεση;*

Στάση εξάντλησης

Δεν είμαι κουρασμένη
για τ' ακριβολογήσω λίγο μόνο το είμαι
όσο η κούραση θέλει περιγραφή
κι άσε πέρα από το λίγο
γιατί το λίγο δεν είναι οριστικό
υπάρχει κάτι που τιτιβίζει στο αυτί
πως μεγαλώνει, όπως η περηφάνια στο αρσενικό περιστέρι
όπως η λεβεντιά του καβαλάρη μιας ατίθασης αραβικής
φοράδας
όπως η ομορφιά στο ουράνιο τόξο
λέγεται πολύ
κι αν πω πως είμαι λίγο περισσότερο
θα είμαι σωστότερη
το αισθάνομαι θα με αντέξει κι άλλη νύχτα
πάντα με άντεχε
όταν το πάντα είχε στα ψηφία
όλους αυτούς που το περιμέναν
αισθάνομαι πως
μπορεί το πώς να μου το πει
ανοιγοσβήνουν βλέφαρα αναβοκλείνουν θες
οι σκληρές ατασθαλίες
όσα είναι τα κάρβουνα τ' ουρανού
δεν είμαι καταποντισμένη στο ρόφημα
των άστρων
ούτε στην προφητεία από τα φύλλα
του τσαγιού
μόνο λίγο πολύ
λίγο-πολύ
όταν το πολύ γέρνει παραπάνω
όπως ο αμμόλοφος στο γέριμα
μόλις που με κρατούν τα πόδια μου

όμως δεν το είμαι κουρασμένη
λίγο στο πολύ που στάθηκα
χωρίς να πρέπει
πως λίγο έπρεπε να πω το αντίθετο
δεν είμαι κουρασμένη
δεν είναι κάποια λέξη που λέγεται εξουθένωση;

Η νόρμα θα ζήσει για πολύ

Η εισβολή στο ξένο δικό του
κι αυτά τα 'και' είναι, είπαν
οι ίδιες οι κινήσεις ενός ζωγράφου
που γράφει
το κάνει με τόση ταχύτητα που δεν ξέρω
αν θα πρέπει να πω πως θα έπρεπε να είχε πει
δεν υπάρχει τροχαία στο γραφίμο κανενός
επιπρόσθετα η κακοκαιρία που βρήκαν στη νόρμα
τα λόγια της μη νόρμας
δεν έχουν σωσίβιο
αλλά θα ζήσει η νόρμα
αλίμονο στην ταπεινή μειουότητα
αν δεν ευλογηθεί

Στάση ονείρου

Όνειρο είχα
να κατέβω στη στάση ονείρου
να δέσω τα μαλλιά σε χάντρες
ω πόσο μου λείπει το χάδι που μου λείπει
από τα νιάτα σου που δε με καταδέχτηκαν
όπου κι αν δεν είσαι θα με καταλάβαινες
με το παιδί του ήλιου στο σώμα
ωριμάζει κάθε νύχτα μένει άγουρο
φεύγουν τα φύλλα που κιτρίνισαν
κι ό,τι άλλο φιλεύει η δίψα του νερού
που μου έδωσες
έχω όνειρο τ' όνειρο
να δω πως με θυμάσαι

Αβέβηλα

είναι τα ίχνη της μάνας μου
η μεγάλη τέχνη της
πώς τα κατάφερε να τα ζωγραφίζει τόσο πιστά
φορούσε λίγα
μελετημένα χνάρια
όπου πατούσε συχωριόταν η τροφή
των ασκητριών σκηνών

Στάση όασης

Οι λίγες στιγμές των φιλιών σου
γαργάρισαν το πνεύμα του ποταμού
χαρίσα έγιναν τα μάγουλα
γέμισαν κιούπια αυθόγαλα σφραγιασμένο
ανεβάζω με την απολιθωμένη μνήμη χίλια όνειρα
στη σκηνή
φεύγω κάθε πειρατική μέρα
στην κοιλάδα των βοσκοτόπων
φωνάζω να βρεθείς έξω από την ερμητική κάσμηπα
η Νουμιδιά έχει μέλι που κολλάει
στα χείλη όταν λες τ' όνομά της
κι εγώ 'μαι αυτή που σ' αγάπησε
αδικείσαι με ρήματα χωρίς επίθετα
όταν αγαπάς

Η γιορτή

Την έγγραφα στο σώμα με μαύρη
ούγια από μια νύχτα
εκείνη ξέχασε να 'ρθει
τραγουδι στο σφιχτό το στόμα
η φρούστα ξεχείλισε από ξεμυαλισμένα άστρα
τραγουδι κοντινό το συναξάρι της
η γιορτή που ετοιμάστηκε τόσο καλά
με ξεχνά σε ξεχνά δε λαθεύει
έλα να στήσουμε το υπόστεγο
θα βρέξει ερωτηματικά απόψε
απάντα μου με φιλότεχνο στίχο
τι, δεν σε πήρε ξεφάντωμα ακόμα;

Ανααιρεμένη στο αγκίστρι του Αιγαία

Κάθε μέθοδος και θεωρία είναι έξω από κείμενα
βρίσκεται μακριά από τα παιχνίδια της γλώσσας
η χαρά σαν να μην έχει αύριο να ζήσεις
η άμμος έχει όνομα να στέκεται
το εξακριβώσα όταν την έβαλα
να με στερεώσει
η θάλασσα αυτή ας ταξιδεύει
τα δυο μαζί περπάτησαν μείναν στη θέση που σε πήγαν
ή τα πας
με το ζουρνά του γύφτου
κι έχεις δε λέω και κάποια άλλα καλά
είναι ίσως τα γαλατιά σου μάτια
που ερεθίζουν τους λαίμαργους
που αδυνατούν να δεχτούν τη μέρα όπως είναι

Στάση πορείας

Ακόμα περπατάμε αντάμα,
εγώ κι η χλωσμένη στο σβέρκο σπάθα της άμμου
δίγλωσσα βαμμένη
σε νερό που φωνή ξεσχίζει
σε νήματα βήματα
το σημάδι αρπαγής
κρατάς δικό ό,τι είναι απάνω σου
σφιχτά σαν παιδί που κρυώνει
άσε πια την ατέλειωτη κυοφορία
έχω είν' αλήθεια άσχημο γκάστρι
κάθε μέρα του χρόνου το έχεις μαζί μου
τώρα που περπατάμε αντάμα
θα μ' ακούς σαν ορφανό
όπως άκουγα άλλους
που νήστευαν στην άαση

Το ήπιε η μάνα μου

το ξέχειλο ποτήρι της γέννας
ρωτήστε την θα σας το πει
τα ρούχα της στέγνωσε στο ρέμα
κι η σάρκα της περίμενε να μ' ωριμάσει
είναι στίχοι που έγραφε στο νερό που κυλούσε
με τ' όνομα μου να πέφτει στο φαράγγι
σαν φωνή αγριμιού και χειμώνα βαρύ
στη στάση έρωτα της έδωσαν να πιει
να ορκιστεί πως θα με κρατούσε μακριά
από το ριζικό που δένονταν τα θηλυκά της
γύτρας

Στάση ηρεμίας

Είναι εύκολο να σ' αγγίζουν με τα δάχτυλα
τα κλαδιά που σε λιτανεύουν
στο ήσυχο πέρασμα των δέντρων
στο ήσυχο πέρασμα του έρωτα
είναι ήσυχο το πέρασμα της ζωής
καμπάνα που κτυπά λίγες φορές την εβδομάδα
σαν όμνυμι στ' όνομα του νερού

Actes du Sud

Μέθυσσα τον καιρό
κοιμάται σε έργα μου του Νότου
μπορώ να σκεφτώ καλύτερα
τον μεταφορικό μου άντρα τώρα
ακόλαστο, πυρίμαχο, φωτισμένο, ακάλυπτο, απειθάρχητο σε
καιρούς αγρύπνιας, ηδονικά πλασμένο με πειθαρχία
και σκληρό εν θέρω ρευστό εν χειμῶνι
σαν έργο του νότου που μου λέει γύρισε πίσω
σ' απόλυσα, θηλυκό μου

Έρχεσαι, χάνεσαι

*Με τη στολή του ένοχου
αλλά και του δικού
έρχεσαι στον κόσμο μου
γίνεσαι κόσμος ζωντανών σαν έρχεσαι
κόσμος αθανάτων μαρτύρων όταν φεύγεις
σαν γη που καλεί τη θάλασσα να κατακτήσει
όταν αυτή έχει κουραστεί
αδιαίρετε πάντα δικέ
ακούς αυτά που λέω και επαναλαμβάνεις
και επαναλαμβάνεσαι
στα μήκη μιας ηχούς που έχει έλκη και πονάει βογγώντας
στα βάθη μιας εικόνας των λεόντων
μια κουβαρίστρα ζετυλίγει η άνοιξη τα όνειρα
φωνάζω να σταθείς
φωνάζω να νικήσεις
το τίποτε παίζει ακόμα με το τίποτε
το τίποτε νικάει το στασίδι
έρχεσαι χάνεσαι
σαν καπουτσίνοσ ιερέας μέσ' στον όρθρο
με τη στολή του μυστηρίου
στα γόνατα κοιμάσαι να λυτρωθείς
μόνος σου, δεσ, λυτρώθηκες*

Στάση εξακριβωσης

Το λίγο νερό το αφήνω για το πρόσωπο
το αξύλευτο βάδισμα
το έχω για φορτίο
άσε, καλύτερα αύριο
ας μη φύγουμε
με το νέφος
είναι εύκολο να σ' οργίζου τα μακρινά φώτα
μου είπες μια νύχτα σαν κι αυτή
στο περβόλι μένουν πατημασιές
από τα κειθαλή οπωροφόρα
που μεθοκοπούν το σώμα
σε πιστεύω εις έναν θεόν
ως έναν θεόν
που με πίστεψε

Σαν ο ήλιος

είχε τα μάτια του πάνω μου
μου ζήτησε να του μάθω τ' αλφάβητο
γιατί γράφεις από τα δεξιά στ' αριστερά;
γιατί είμαι ανατολίτης
τότε γιατί όλος σου ο δρόμος τελειώνει στη δύση;
γιατί η δύση είναι εκεί που ανατέλλουμε όλοι

Στάση αλήθειας

Υπάρχει ένα νεύμα
ανάμεσα στον αέρα
και σε μας
το σ' αγαπώ από μόνο του δεν μπόρεσε
δεν θα μπορέσει άλλο
περπάτησε, κουράστηκε, παραδόθηκε
για να μας εξαγνίσει
η νύχτα σκλαβώθηκε από φωνές
φορτωμένες, στεγνές σαν φαγώσιμο
βίου μη λαμπρού
αξίας λιτής που διατηρείται
που ακούει στο φως
που λέγεται νύχτα

Η απώλεια των παραιθήσεων

Μην έχεις άλλες παραιθήσεις
όχι μόνο δεν θα καταλάβουν
θα μας αναγκάσουν να μην καταλάβουμε
να εύχεσαι να μας διαβάσουν λίγοι
αυτοί που θα μισέφουν
περνώοντας τη δική μας έρημο
που διασχίσαμε άλλων
τα κρίματα πάνω μας
με αφωνία

Αυτές οι μέρες σε λέξεις

*Αυτές οι ευωδίες σε λέξεις αυτές οι νύχτες σε λέξεις
πώς θα το μπορέσεις να ξεφύγεις από την αμνησία
κι από τις μυοκτόνες μέρες
που γράφουν στο σώμα σου
Με την άδειά σου, παρακαλώ
Με την σφραγίδα σου, παρακαλώ*

Η μέρα

*Σαν γράμμα
σελίδα δεν θέλει η ανάπαυση
η μέρα βαλίτσα
ρίχνεις στοιβάξεις
χωράει χωράει
ο πόνος έχει ευσεβή ευελιξία
αλλάζει βάρος η βαρύτητα
χωράει χωράει
δέσιμο κόμπος
ανοίγεις φεύγουν
αγαπάς αγαπάς όλα έρχονται*

Στάση ώρας

Φευγάτες οι ώρες στην απάτη
είμαστε ίδιοι όλοι;
το θέμα είναι πως τα δέχομαι όλα
το χαρτί
τα χαρτιά
τα τεφτέρια που αδειάζουν την ταυτότητά μου
όλα ανοικτά
πως δεν είμαστε οι ίδιοι όλοι
ομοιάζουμε μόνο σ' ελάχιστα

Βιοπορίζομαι

Κάποιες λέξεις μα το Θεό
φαίνονται αστείες
τόσο έξω από τα ρούχα τους σε βγάζουν
τι σημαίνει βιοπορίζομαι;
να μετράς τους κόκκους ενός άβιου βίου
δεν πληρώνεσαι, δεν έκανες τίποτε
όταν μετράς με την ψυχή
σου άδεια

Στάση θεάτρου

Μια τυφλή ηθοποιός
κατέβηκε μετά την παράσταση
από τη ράμπα
στο πλήθος που φώναζε τ' όνομά της
ήταν κι άλλη η παράσταση
ήταν ψηλάφηση
που έπρεπε να βρει
ν' αγγίξει ένα ένα τα πρόσωπα των θεατών
που δεν βλέπει
που την είδαν
που γνωρίζουν αυτό που έμαθε να κάνει
η άγνωστη που χειροκροτούν
η γνωστή στο φως που οδηγεί
τον προορισμό τους

Είμαι η άβρα σου

...είμαι ολόκληρη δική μου
γιατί δεν θα ξέρεις τι είμαι
πόσο είμαι αυτό που είμαι
πού είμαι αν δεν είμαι ολόκληρη δική
το ξέρεις έδωσα ζωή για έρωτα
ή αν θέλεις έδωσα από ζωή στον έρωτα

Στάση θάλασσας

Στο αυτί
κόβει αναπνοές
που σταματάν καρδιά
κι όλα μένουν ατάραχα
όλα ζουν
η θάλασσα γίνεται από μαχαίρι ως ποίημα
νικάει τα λόγια
περνάει καινούργιο πέρασμα βαφής
από ρίζες
φορτώθηκε χαρτιά γεμάτα
κι ευθύνες αιτήσεις έφρεσης
το χαμόγελο απέχει από το να λέγεται
μισοφέγγαρο
είναι βαρκούλα παιδικά σχήματα
δρασκελίζουν το κατώφλι
είναι θάλασσα
τους λες τη ζωγραφίζουν
λυτρώνεις
λυτρώνεσαι

Στάση συνείδησης

*Βρίζονται μεταξύ τους οι θόρυβοι
χάνει την ισορροπία του ένα αστέρι
ποιος το μαζεύει;
ποιος το περιποιείται;
μην τα περιμένεις όλα από τους αστυφύλακες
με παιδεύουν λιμνάζοντα στο νου
θέλω απαντήσεις τώρα
με όποιο γράκελο κι αν ταξιδέφουν
να έχουν όμως πληρωμένο
και σωστό γραμματόσημο
χωρίς σάλιο αν και
το γλοιώδες
κι αναπάντητη ερώτηση
κάπου σε χρειάζονται
θόρυβοι, αστέρια ερωτήσεις
αυτός που αγάπησες караδοκεί για εκδίκηση
σαν έμεινες πιστή*

Αγάπησέ με

*Κάτι μέσα μου έχει ένα απολίθωμα
δικό σου
δεν το μπορώ να το αφαιρέσω χωρίς να πεθάνω*

Αίτηση για συμπλήρωση

*Χώρα διαμονής: η πνευματική μου εξορία
Χώρα επιμονής: η πνευματική μου εξορία
Χώρα αναμονής: η πνευματική μου εξορία
Χώρα προσμονής: η πνευματική μου εξορία*

Le pouvoir transformateur de l' art

*Από την ημέρα που άρχισα να σου γράφω
μετακομίζομαι άθελά μου σ' άλλο κατάλυμα
είναι τέχνη λένε
το να περιμένεις απάντηση
και τότε τι είναι το να μην απαντάς;
ξέρω πως σήμερα
οι γραφίδες στα μεγάλα σχολεία ακολουθούν την εικαστική της
σιωπής
για να δείξουν πόσο είναι ταλαιπωρημένες από τις άδειες
σκέφεις τους για τον άλλον
συνθέλεις να μου πεις πως είσαι ένας από αυτούς
συγγνώμη αν δεν τα καταφέρεις, θα συνεχίζω να σου γράφω
χωρίς να περιμένω
αλλάζω διαρκώς σ' ένα μετασχηματισμό της τέχνης*

Nostra damos

Ο άντρας στο πρώτο άλογο
σ' έκανε από το πρωί να πλέκεις τα γένια της φοινικιάς
πλεξούδες
σχοινοβασίες κάνεις στο σχοινί που κρατάς
ο πεταλωτής σου
περνάει την ώρα του χαζεύοντας
περιμένει στη στάση αυτό που κερνάς
είναι ώρα που δίνεις όπως όλοι
αυτό που έχουμε όλοι δίνουμε
nostra damos, τα δικά μας δίνουμε
φτάνει πια έρωτες
έλα φτάνουν οι επιτρεπτές απρέπειες
είναι το όνομα μιας προφητείας που ήρθε να σε πάρει,
οι άλλοι όλοι σε ξέχασαν
που να σε ξεχάσει ο χάρος
είναι το όνομά σου που δανειζεσαι
για να πληρώσεις τους άλλους
μια φορά σου δίνεται η ευκαιρία
να λιμοκτονήσεις στο δόσιμο

Στάση αγάπης

*Χέρια διαμάντια καλωσορίσατε
μέσα μου ανοίγει η γη τα πρώτα σπλάχνα
μέσα μου ανοίγει η θάλασσα τα πρώτα κύματα
κρόσσια χτένια εξέδρες πλοίων
μέσα μου η ερημοσύνη πρώτο φτερό
είσαι το πιο όμορφο πλάσμα της νύχτας
με καλοσύνες η νύχτα ανοίγει σαν μύδι τα χέρια
μέσα μου όλα η ρίζα δέντρου
μέσα μου πετάρισμα το επόμενο πρωί
ανοίγει φως ιλαρόν
σιδερένια βήματα ατέλειωτο βάδην
μέσα μου όλα ρίζα δέντρου
κινητά διτρασμένη
μέσα μου μι' αγάπη
και η λύπη κι εσύ καλωσόρισες*

Σε βλέπω

...μεγαλόσωμο
παλαιστή του σούμο
με ξυρισμένο κεφάλι
ακονισμένα μάτια
βάξεις σφραγίδες στα χέρια
με τους θαμώνες της νύχτας
οι σφραγίδες το αποφάσισαν πως μπορείς
πασχίζουν να δουν τα χέρια μου
να περάσω στο σύλλογο των ανήμπορων
αυτό το όχι απουσιάζει
το 'σβησε η πάλη
το 'ριξε η αντίσταση
λιτά τα κύματα του νου
εσύ ο παλαιστής με ξέχασες
θα με πετάξουν τα στιβαρά σου χέρια
θα λογοδοτήσεις για τη δειλία
να μπορείς πως μπορούσες
να μπορούσες πως μπορείς
να το δεις πως σε βλέπω

Η γλώσσα μου

*Δεν έχω πρώτη γλώσσα μόνο δεύτερη εκ της πρώτης
εκ πρώτης ξέρω τι μου γίνεται
κίτρινη στο κουτί με τα κουμπιά
που απέχουν πια τα μάτια της
από κάθε βελόνα*

Κρεμαστοί κήποι

*Χαίρομαι που τους περιποιείσαι
φαίνονται ασκόνιστοι πολυέλαιοι
από την άλλη, θέλουν τέλη εισόδου
που έγιναν κειμήλια
βιάζεται σαν παιδί που κάνει χάρες
από μαγαζί σε μαγαζί
το πουλί να φέρει ψηφιακά μηνύματα
μην έχεις τόσους στη μισθοδοσία σου
σε μια ομορφιά ευάλωτα αόριστη
μ' εκθέματα τόσο απρόσβαστα*

Χάνεσαι

*Αλλάζω ταχυδρομικό τομέα
συχνά, συγγνώμη γι' αυτό
κάθε που στέλνεις ένα γράμμα χάνεσαι
όπως χάνονται τα σέβη σου
κάθε που φεύγω χάνομαι κι εγώ που δε με βρίσκεις
ένα κάθε μέρα με ζωγραφίσαν
την ίδια ομοτικά πάντα
τα γραμματόσημα*

Ο κάποιος

*Κάποιος έκαψε όλο το θρουμτί του ίσκιου μου
κάποιος έκοψε όλο το φεγγάρι του ύπνου μου
κάποιος έδεσε όλο το μαντίλι του φιλιού μου
κάποιος αυτός ο κάποιος που τα παίρνει
τόσα φέρνει όσα μπορώ να του πάρω
αυτός ο πραματευτής που περνάει κάθε τόσο
με φωνή πειστική
και πετάω ό,τι έχω στο σάκο του*

Στην πόρτα έγραφε

*Βραδιά ποιησης
ποτήρι φιλίας σε όσους θα πιουν
ελεύθερη είσοδος
στο μυαλό τους έγραφε δόξα
στο δικό μου ελπίδα
στο δικό σου, ίσως, φυγή
κι όμως πήγαμε
ήπιαμε μια φορά στη ζωή μας
κι άλλοι μεθύσανε
ποτήρι με βράδυ
ποτήρι με δόξα
ποτήρι ελεύθερο
κι όσοι μείναν μακριά
ποτήρι φυγής
στην πόρτα της καρδιάς μας έγραφε
δεν είναι όλα ποιηση*

Να σε πω την τύχη σου;

*Άντε, ασήμωσε!
σου πήρε τη φτώχεια
σου πήρε τα νιάτα
έδωσε πλούτη έδωσε λύπηση
αφρού τα βλέπεις τα σημάδια όλα στο χέρι
σου πήρε το αίμα έδωσε νερό
σου πήρε όσα δεν γυρνούν
εδώ αυτή η γραμμή αφρευτεύει
σου έδωσε όσα έχουν άλλοι
τα έχασες αλίσι βερίσι τι έχει να 'ρίσει
η όποια η ρήση
τα βρήκες δεν παζαρεύονται
σου πήρε η ζωή σε είπαν ξένη
φυσική αναπληρώτρια
τι έχεις τα έχασες βρήκες όσα δεν ξέρουν πώς
ασήμωσε να σε πω άλλα!
και βλέπω...
σου πήρε
... τη φτώχεια
τα νιάτα
σου έδωσε πλούτη σου έδωσε...
κινείσαι πολύ
κινιούνται οι άλλοι λίγο
δε φαίνεσαι φυσιολογική
αφρού τα βλέπεις τα σημάδια στα χέρια σου
σου πήρε το αίμα
σου έδωσε νερό
σου πήρε όσα δεν γυρνούν...
τα βρήκες παζαρεύονται, ελάχιστα,
όλα! κανένα;*

Ένας άγγελος

Έρχεται πάντα αργοπορημένος μα έρχεται
 με ξηλωμένο τίτλο
 θα έρθουν τα καλά υπόσχεται
και τον πιστεύω αφού πω το Σύμβολο της Πίστεως
 με θύρας ανοικτάς όχι κλειστάς
 τα όσα εβόα τα αναγνώρισα
όσες φορές πει το φέμα τόσες τον αναγνωρίζω
 έρχεται πάντα κι είναι άγγελος
 με φέμα στα χέρια
 σαν σάματις λουλούδι που μυρίζομαι
 μεθώ και κοιμάμαι
 σαν άλλος άνθρωπος
 που κληρονόμησα μέσα μου

Η σημαδιά του ονείρου

Είναι ίχνος από κοκκινάδι στο ποτήρι
 κυματίζουν του όφειως σύρσιμο στη γη
 είναι αποτύπωμα από γυναικείο στόμα
στο γιακά ενός αμόλυντου λευκού υποκαμίσου
 είναι πυρετός που σταθμεύει κι ανάγκη είναι να περάσει
σημάδι το όνειρο που πρέπει να ταξιδέφεις κρατώντας το από
 το χρώμα που το βάφεις
 και το φιλί λίγο το είναι τ' όνειρο
 ούτε η αγάπη το είναι

'La mare au diable'

Είμαι που ντρέπομαι όμως θα σου το πω
δεν ξέρω μα μπορεί να είμαι σίγουρη
αυτός ο βάλτος του διαβόλου μ' έμαθε να μάθω
και όταν λέω να σε κόσω δεν σημαίνει πως πήρα από ξένους το
φιλί που σου δίνω, δικό μου ήταν πάντα
κάτω συχνά την ανίδειη
είναι έξυπνο, δεν νομίζεις;
βρήκες όπως βρήκα
φορτία τους θησαυρούς του Σολομώντα
πήρες όσα δεν άγγιξαν
μάτια
αρμεγμένα όνειρα γραμμένα δονώ
αμβλίσκω κάθε μέρα όσα δεν έχουν πνεύμα
και αλί μου πέρασα από τον βάλτο που ακόμα περνάς
και σπουδάξεις
πρέπει να φύγεις απ' όσους δεν ξέρουν να μοιράζονται μια
δημιουργία
απ' όσους κάνουν αυτόματη συγκριτική
μέχρι το λαιμό με πνίγαν τα νερά των συλημένων χυλών
των ημιμαθών
που ξεπλύθηκα
ο βάλτος του διαβόλου με όλους που πανηγυρίζουν
για την ατροφική τους μάθηση
έμεινε πίσω, πολέμησα να σώσω για να ποθώ
βγήκα δίχως να σηκώσω θησαυρούς που ορέγεσαι
πέρα απ' το βάλτο θα δεις φτωχότερα
καλιώρα μου, του πέρασα πια

Στην αναζήτηση

Τώρα που οι εργοληπτικές
ήρθαν να κλείσουν στην άμμο τα παλάτια
που έκτιζες
βρήκα να χάσω μια χάντρα
πού θα μου πάει θα τη βρω
έχω μαζί μου Χριστό και Μωάμεθ
συνορίζονται κι οι δυο τα πάθη μου
πού θα μου πάει θα τη βρω
στον τεράστιο σωρό των κυμάτων
κάτω από τις πατημασιές του όγκου
του περάσματος αυτή τη μικρή μου χάντρα το ξέρω θα βρω
εκεί σχεδόν που χάθηκε
πού θα μου πάει αν όχι στην αναζήτηση
η απελπισία

Το κουπόνι

Το κουπόνι που στα χέρια σου
πρόσφεραν
έχει δυο αριθμούς
ο ένας σ' ενοχοποιεί ο άλλος σε δικαιώνει
σκέφου πως σου το έδωσαν για άλλη χρήση
το ξέρεις πως είσαι αθώος
το αγνοείς απόλυτα πως θα δικαιωθείς

Η γυναίκα του ρεσπέρη

θα ζητήσει να πάρει παράσημο
αυτό της γυναίκας του άντρα
με παράσημο
πάει στον παπά πάει στο μουλά
ζητά όσα δεν της ανήκουν
ας γράφουν όνομα
που παίρνεις από τρίτο
παραδείγματος μη χάρην,
να το δείτε, θα το λάβει
με το ούτως θέλω, με φωνή βοούσης
εν όχλω χλοερώ
χλο χλο, χλου χλου
διάνα με κρεμαστάρια
δεν φτάνει η αλεπού
θυμηθείτε
θα ζητήσει να πάρει
κι ο ρεσπέρης
θα φροντίσει διότι
έτσι διαγωνίζονται οι απαιτήσεις
των αιτούντων

Μια μάχη

Πάλεφε νίκησε,
ήρθε φεύγει
για να 'ρθει ξανά
να νικήσει εσένα και τον άνεμο
που διάλεξες να σε νικήσει

Μαντίλα

Μου τη φέραν, επί τέλους
σαν τικόνιτο
πεθυμώ τα μάτια μου
πεθυμώ όσα έζησαν άλλες στο αίμα μου
να με πεθυμάει ο εαυτός μου
γίνομαι αυτό που θα ήμουν
αν δεν ήμουνα σήμερα
κι ήμουνα αλλόκοτο κάπου
μαζεμένη σταφίδα που ανοίγει
στη χαρά του κρησφύγετου
ενώνεται ναπός από έρωτα ο μούστος
τραγανίζει ακόμα γεύση το αμόλυντο χθες
θα την φορέσω όχι για να κρύψω

Τι έχεις, τα έχασες

αλλά βρήκες όσα δεν ξέρουν πως
εκείνα που δεν ήθελε να δώσει
σου έδωσαν εκείνα που δεν μπορεί να λιμπιστεί
σου έδωσε όμως τόσα, ψιθυριστά κι εγκάρδια τυφλά
με συνεπιβάτες χαρούμενους, ορισμένους πολύ μάλιστα
που ξεχνούν με γέλιο
και καπετάνιους γενναίους ορισμένους λιγότερο μάλιστα
που ξεχνούν με τη δειλία
δαιδαλώδη όλα μέσα σου μα σαν κουταβάκι ξύπνιο
δανείζεσαι τα μάτια της όσφρησης
και δεν συμβαίνει στ' αλήθεια τίποτε ούτε σήμερα
που να μην το γνωρίζεις

Μην τους ζορίσεις

θα σου πουν το γιατί θα πελαγώσεις
φορώντας μια ένα καπέλο ζούγκλας
με κάσκα σε βρίσκουν σε χρώμα βρεμένο
κι αμέσως την επομένη
με φτηνό κολάρο λες κι είσαι βικάριος
ή ικάριος αποθηκάριος
τόσες αλλαγές σταμάτια του άνεμο
να κάνει τις διατριβές του πάνω σου
σαν ούριος
οίος ιός σαν ος και όστρακο
ως τότε όλα πάντων τέλος;
κι ως το τίποτε
ακόμα το τώρα

Σιακεκαυμένες σκέψεις

Ο ήλιος φοράει τουρμπάνι σήμερα
κάτι γράφει στα γείσα του νου του
από καιρό θέλω να μάθω τις λέξεις
του άμβωνα
κάτω στο ρέμα που ξεπλένει
τα φτωχικά του γράμματα
κάνει υπομονή
η οχλαγωγία της σιωπής
κι εγώ δεν αρνήθηκα να χάσω και τις φρένες μου
για σένα που αρνιέσαι πως υπάρχεις

Λίγο πιο ψηλά

Όχι τόσο όσο τα κυπαρίσσια
λίγο, μόνο λίγο πιο ψηλά
αγκαλιάζεις όσα ζητούν ασυλία
στ' ανοικτά κλαδιά
ζεστά στο σώμα πιο ψηλά
όχι τόσο όσο τα κυπαρίσσια
ανεβαίνουν βιαστικά
θα μάθουν αργά
λίγο, μόνο λίγο
οι φτέρες φλογέρες
μικρά δέντρα διψασμένα σ' αρμυρή έρημο
βρίσκεις σκιερό μέρος να ξεκουράσεις
τον ουρανό
ο ουρανός τη ζηλεύει τη γη
το αγέρι τον ομορφαίνει κάθε μέρα
λίγο πιο ψηλά
αλλιώς τυφλώνεις

Ποιμενικό

*Για κείνην, για την ελευθερία της
στη ζωή σε κονσέρτο, δυο πνευστά
σέρνονται να φτάσουν
με έξω στήθη γεμάτα
περιστέρες
οι φτέρνες
με ανοιχτή καρδιά
περπατούν στο δρόμο
τα δυο της πατούσια τα είδες τα είδα
γεμάτα ιστορίες τις άκουσες τις άκουσα
σαν ρόδια έμειναν σε ξερά κλαριά
πατημένα από τις μέρες
σήκωναν τα πόδια της, φαίνονταν κάτω από τις πατούσες
τα ωραιότερα σχέδια
ζωγραφισμένα μηνύματα
που δεν παραδέχεται ο άνθρωπος
όταν δεν γνωρίσει ελευθερία*

Πεζό

*Τα σκεβρωμένα χέρια που με σήκωναν
έχουν καιρό πετάξει παραπούλια
η γη πασχίζει ακόμα αγκομαχά
μέσα στο δόσιμο των ακίνητων να βρει πορεία
κι έρχεται μέρα που η μέρα δεν έρχεται
αυτή
που κινείται με σκούνημα
βαριεστημένα μικραίνουν οι ώρες
άρχισε να μετράς ως το δέκα
μετράνε τ' αστέρια
τα σκεβρωμένα χέρια
που τα σήκωσαν
δεν γίναν ξένα*

Με καπνό χρυσαφι

σε παλιά καμινάδα
με ρολόι παλιό στο χαυτάκι μπροστά
μια κλωστή στο νερό
περνάει κι ενώνεται
ένα σύννεφο
σου ρίχνει λεπτά ασημένια κλειδιά που γλιστρούν
πούλησες το καλό ρολόι
πούλησα τη σκιά
έδωσες το σεμνό ύφος
έδωσα τη σαγιά
δώσαμε το παλιό φορτίο
για τίποτε
μείναν όλα δικά
κι εκείνα που χάρισαμε ήρθαν πίσω γρήγορα
μας συντροφεύουν

Όταν δεν έχεις

να κρύφεις τίποτε
είναι σαν να γεννιέσαι χωρίς την άκρη μνήμης
είναι σαν να σε κρατούν χωρίς να σε πιάνουν
είναι μια αίσθηση που δεν μπορείς να μοιραστείς γιατί
κρύβουν και κρύβονται οι πολλοί μαζί
με όλα τα παράγωγά τους
όταν δεν έχεις τίποτε να κρύφεις
είναι όλα ελαφρά σαν σε παράδεισο
δεν ξέρω πόσο ελαφρύς είναι ο παράδεισος
να πω πως είναι σαν να βρίσκομαι μέσα μου
χωρίς να φοβάμαι ή να προσμένω
τόσο όμορφα ανοιξιάτικα ελεύθερα
είναι το να μην υπομένω
πώς να το πω
σαν καθαρό σεντόνι
σαν πλυμένο πιάτο στον ήλιο
που αστράφτει για ν' αστράφτει
σαν σκέψη που δεν έχει να εξαρτηθεί
να χρωσταίει χάρες, σαν ανεξάρτητη πρόταση
που όταν δεν έχει τα έχει όλα
υποκείμενα ρήματα κι αντικείμενα
μην το νομίζετε επανάσταση
την ξεπερνά δυο μπόγια η γραμματική τέχνη

‘Εγώ είμαι εγώ και η περίπτωση μου’

*Ότι είμαι η περίπτωση μου
ουδέν σχόλιο
δεν είμαι παραπάνω απ’ όση είμαι
κάθομαι σταυροπόδι τη σκέφτομαι
όχι πως έχω λίγα σύμβολα
επηρεάζω την άνοιξη με τα ελάχιστα
που εξάπτουν την αρμονία της
έχω κι άλλα τεχνάσματα
που είναι αταίριαστα με τα βιβλία που διαβάζεις
τα φέρνει στην περίπτωση η απεργία
το να περπατάς τόσο γρήγορα
κάθε μέρα παρασύγες χωρίς να περιμένεις
αυτή η μήτηρ η αργία της πορείας
ήταν ποσώς η κακία*

Η καταγίδα

Το φως που αναβροσβήνει ο αέρας
έχει στον ύπνο του φοβίες
κι είμαι στο δέκατο κεφάλαιο ενός ισχνού βιβλίου
αυησυχώ ποιο μάθημα θα με μάθει
ποια βροχή θα με ξεπλύνει
από την δίψα να μάθω
αφού του λόγου της
η καταγίδα
ανεβαίνει στο λόφο να παραθερίσει
άνετη κι άγνοιαστη
σκέφτεται
να με διαβρώσει
γιατί μπορώ να κάνω το ισχνό
παχύ
χωρίς να το ταΐσω

Casablanca

Γιατί γιατί το αγιάζι πήρε αγωνία;
πήρε ο μύθος τη χαρά του όμορφου τέλους
πικρή η ανώνυμη ιστορία μένει
από δάφνη ξεχίρι στρώματα
της αλήθειας που είναι λίγη μόνο για τους
μ' ένωση χωρισμό στην όποια Κάζαμπλάνκα
κι αν βρεθούν

Ο δρόμος που χαράζεται

*Χωρίς να το θέλει ούτε η ίδια
όπου μια λέξη βρίσκεται
ο δρόμος όπου χαράζεται
η γλώσσα
η απαραίτητη ανοησία
αυτά τα γράμματα
εσύ θα τα διαλέξεις πού θα παυ
αυτοσχεδίαστα
εσύ τα κάνεις δικά
θα βρεις τον καταρράκτη του κόσμου
στη λέξη έρημο
θα βρεις το χυμό τ' ουρανού
στη λέξη κάκτο
στα χείλη μιας αγάπης
τη λέξη μοναξιά*

Cornes de gazelles

Σε χαρτί τυλιγμένα περιμένουν
πήρα αμύγδαλα από βάσανα
ζάχαρη του μεσαίωνα ερείσματα
αλεύρι της ερήμου αδύνατα βέλη
λάδι καυτό
η φοινικιά του Φοίνικα απόσβησε
το αυθόνηρο του Λιβάνου ανάστησε
έφτιαξα κέρατα γκαζέλλας
κόκκινο πιάτο γνώσης
η μη αποστροφή ας μην αποστραφεί τις έννοιες
μη φύγεις χωρίς κρύο νερό στα χείλη
γνώρισέ με μην αποχωρείς με πνεύμα χωρίς ...

Scrittori erotici

Το μολύβι, όταν γράφει για έρωτα λιώνει
τι, η ψυχή, όταν δέχεται βελονισμούς
γιατρεύει και γιατρεύεται;
το μαχαίρι ακόνιστο σήμερα
κόντεφε τα χαράματα, με κουβέρτα και ρόφημα
τι, ούτε στον ύπνο δεν γυρνάει η σελήνη;
ο έρωτας άτρωτος πάντα
ξενύχτησε για ν' απα(ν)τήσει

Ο άντρας που είναι

Μιλούσατε για ευθύμια και τυχερές πέτρες
εμένα, θεός φυλάξοι
είναι σφιχτά τα χέρια του σαν πέτρες
ακόμα και τα απορρίμματα από τα ζα
τα πουλάει στην πόλη για τιμή
εξευτελιστικά μεγάλη
και δεν γνωρίζεις τι ποιεί
επιπροσθέτως
έχει άτακτη τακτική
λοξοβλέπει όσα θωρεί
μάτια αλεπούς αλλά επικινδύνως ατρύπητα
χρώμα δειλινού με αυταύγειες της επομένης
μιλούσατε γι' αγάπη λέγατε
στο αστέιο απάνω, η κάθε μια τα ξένα της
σαν η γυναίκα της χένας ζωγράφιζε το σώμα τους
ουχί το δικό μου
γι' αγάπη μιλούσατε, το λησμόνησα
και ο άντρας που είναι
έκρυφε δεν έγραφε κατάπτε
τέτοια ύβρη αγάπης προς γυναίκα
προς καμία γυναίκα συμπεριλαμβανομένης και εμού
και μιλήσατε αποτόμως για δύναμη
και ο άντρας που είναι -α!
δix αμφισβητεί κανείς τη δύναμή του-
κι ακόμα την εξουσία του
ήμου η μόνη που εξουσίαζε ένας άντρας
η μόνη που είχα ένα καθόλα λόγο
μα που δε ζήτησα την ύβρη της αγάπης του
την έδινα αουστόλως
στον άντρα που είναι
γιατί με θέλει αζωγράφοστη

όπως κι αν είν' τα πράγματα
χωρίς στο σώμα μου άλλα
ασυνάρτητα τυχαίως βλαμμένα
-αδιακρίτως τέχνης

Le dé de déconstruire

Ένα ζάρι είναι το από
της αποσύνθεσης
είναι όλα παίγνια νου στο νου
μακάρι να κρατηθώ
να μην αποσυνθέσω τα υπόλοιπα
όταν οι φίλες μου χάσουν το κάλλος της τύχης
θα φτιάχνω ακόμα χιαστά μηνύματα με λέξεις κυβικές
πίσω από τα αιτίγματα η κάθε ψυχή που δεν γνώρισε
ω πόση τρέλα ευφυνίας πάντα η άμορφη
μου κάνει παρέα
πόσα γνωρίζω που θα δεις
αν με γνώρισεις και σε δω

Τηλεμνήστη

Είμαι η γυναίκα που μιλάνε
γι' αυτήν γιατί είμαι ακατάλληλη
λέω θα έρθω και χάνομαι
λέγομαι Τηλεμνήστη
παντρεύτηκα χωρίς να είμαι παρούσα
βρίσκω κάποια πράγματα ενδιαφέροντα στο δρόμο
άλλα χαζέματα, χρηζόντα σημασίας πράγματα
από τα εδώ που βλέπουν άλλοι
πιο πολύ από το να έρθω έχω το να βρω το να βρω
εγώ είμαι η γυναίκα που
γελούν πίσω από την πλάτη της
γιατί απαξιωώ να βλέπω σύνορα
δεν μιλώ καλά
μου το είπε η παθολόγος
και ο θεραπευτής του λόγου μου
γιατί είμαι εγώ
που έφερα τον ορίζοντα κοντά
φωτάζοντάς τον χωρίς σύμφωνα
αυρωτήσεις πώσποτε ου γινώσκω
γιατί είμαι εγώ
που έσπρωξα τα σύνορα μακριά
και σ' αυτό ο δικηγόρος
είπε να μην απαντήσω
και πάντα
μ' αυτά εδώ τα φλεβώδη δάκτυλα
αυτή, αυτή που λένε
ξέρει τι είναι;
ξέρει πού πάει;
ξέρει τι κάνει;
εγώ είμαι αυτή που βελάζουν
όταν με βάζουν στο ταψί ψημένη

κι εγώ αυτή που οδηγώ
την ώρα τους εκεί που στο καλό θενά παν
βεβιά, φριφι, ζουφι
ανακύκλωση
των ως άνω φθόγγων αυτά
εγώ είμαι αυτή
η Τηλεμνήστη

Τί να την κάνω την ιστορία;

*Η Βαβυλώνα για τη Βαβυλώνα
και οι ιερείς για τους ιερείς της
εδώ ακόμα κι η άγνωστη
που σκούπιζε των ιδρώτα από τις στάμνες έχει όνομα
λαογραφεί με τη μνήμη ιστορία
δεν έχει άλλο, κάνει ετούτη η παραμυθολογία
μια νομάς είναι νομάς
κι οι νομάδες μονάδες αδιαίρετες
και οι βασιλείς δεν χωράνε
οι ιερείς δε χωράνε
μόνο οι νομάδες
στον κόρο της νύχτας*

Σου γράφω από το δρόμο

*Γράφουνε στίχους όλοι εδώ
από γραφεία πολυθρόνες,
πρωτομαθημένοι προκαθήμενοι
απέ μολύβια από χρυσό και σμόρνα
μυρωδιές από κεριά ευώδη...
από το δρόμο σου γράφω
σε χαρτοπετσέτα
που είχε κόλλυβα
δεν είχε συνέχεια
η συνέχεια επί της οθόνης του σώματος
σου γράφω με το σώμα μου γραμμένο
σώα σε σώμα, ρέμα με αίμα με γραφή
ούτε παλαιά ούτε καινή
ιδική γραφή
ειδική γραφή
ήδη και η γραφή
που σε βρίσκει να χαίρεσαι
κλώσαμε μαζί το ίδιο νήμα*

Refusant le dogmatisme

Τον αρνούμαστε χρόνια
σκοτώνει με πάθος
ό,τι κρατούσε κυρίως με θέση
τη θέση
με σιδερένια πυγμή την πυγμή
εμείς;
του περιποιούμαστε τα χέρια
με χέρια
πομάδες αντιρυτιδικές
και τα διάφορα αρνούμαι συσκευασίας
σε σκορπισμένες ομάδες πολεμάμε
κι είναι δύσκολο να νικήσουμε τον ενικό

Μεταμόρφωση

Κάθε στιγμή
την περιμένεις
ακούγοντας ακόμα τον άνεμο
στο αχυρένιο πρόσωπο
του σκιάχτρου
που φοβίζεται
περνάς σ' αγγίζει
είσαι αυτός που δεν πιστεύεις
όταν θεριέπει η αντρειοσύνη μέσα σου

Σκέψεις

Η μοναξιά έχει εκνευριστικές ερωτήσεις
εγώ σε δέχτηκα δέξου κι εσύ τη σιωπή μου
κάθισε με το πόδι πάνω στ' άλλο
με την τριχοτιλομανία της
δεν μπόρεσε ποσώς να μ' εκνευρίσει

Τον ορίζοντα έμαθα πια να μην τον ζωγραφίζω
με τη μασιά για τα κάρβουνα
τον τραβώ το βράδυ κοντά
Όπως το υποφιάσθηκα...

Τριγυρνάς με τα ίδια ρούχα
που μυρίζουν πετράδια αμύθητα
κι αστράφτουν σαν μυρωδιές του αέρα
φιλικά τυλίγονται σαν ανίγματα
στο νου
κάποτε χέρι θα σου φιλήσουν
σαν να μην ήσουν ιέρεια
το μαυδύα σου θα κόψουν κομμάτι μετάληψης
ούτε όρμα
ούτε αγνάτι θα χαθούν

Τραγούδι αλλαγής

Προς στιγμινή νόμισα
τη ζωή του ποιήματος δική μου
μια μέρα ένας κύκλος
μια άλλη ο εφραπτόμενος
σήμερα το δοχείο με τα θαύματα
σε λίγο φιλοβρέχει στο κατάστρωμα
δες, σου χαμογελώ όμως σημαίνει κλαίω
το ξέρεις το παιχνίδι της αλλαγής
σήμερα λίγη η μέρα αύριο λιγότερο μεγάλη
σήμερα η πομπή για ό,τι έχει πεθάνει ή ζήσει
αύριο
όλα ρευστά χρυσό κατεργασμένο
λίγη η αξία που θαμπώνει τα καράτια
τραγούδι τελειωμένο πριν αρχίσει

Έφημα σώμα μου

Άρχισες να γεμίζεις
τετελεσμένες προτάσεις
κάποτε ο μούστος που δεν μαζεύεται κάποτε
τα χέρια κληματίδες που σου φράζουν δρόμο
σε ταλαιπωρούν σε χυτήρια
όπου εργάζονται το χρήμα παραχρήμα
να σε πλήρωναν με το νόμισμα που ποτέ δεν σ' εξαγόρασε,
έφημα, πρέπει να πουληθείς τώρα για ένα οποιοδήποτε κέρδος
με οποιαδήποτε τιμή

‘Άνεμος, άμμος κι αστέρια’

Όλη αυτή η μνήμη ζει από τον ήλιο μπαίνει από το φεγγίτη
μικρό σαν πιάτο άδειο
πάνω από το κεφάλι
μια μέρα σε θυμάμαι σαν χθες
γέρος ήρθες με παράξενο φορτίο
με φίφρα μικρή και τραγούδια, φαράντολες
περίμενα ν’ αρχίσουμε χαρούμενες
είχαμε τρεις μήνες ταξίδι
όχι άλλο να μας ταξιδέψει
άνεμο να χαθούμε
άμμο να σκεπαστούμε
αστέρια να ιδωθούμε
τρεις μέρες μόνο να μας βρουν για να βρεθούμε
δεν δεχτήκαμε

Καλλιγραφημένο σώμα

Μέρες και νύχτες
δεν κάμμουσα
από φωτιά σε δύναμη
από αγκαλιά σε φόβο
αυτές οι μονοκουτυλιές ποιάνε
όσο κι αν φαίνονται χοντρές στους τρόπους
είναι ακόμα πυρακτωμένες κι αχνίζουν
θα τις υπερτιμήσεις
όταν με το καλό
τις δεις να τις παίρνει ένας νέος
με ακριβά ρούχα που τα χρωστά, σημείωσε,
στο ράφτη του ακόμα
που γίνεται με τα χρόνια ήρωας επί κοπή κι επί κλοπή των
άλλων
κι όταν μαζέφει το καλλιγραφημένο σώμα μου
με τις μοναδικές πλην άγαρμπες καλλιγραφίες του
θα τον τιμήσετε όλοι
με παράσημα
γι' ανδραγαθήματα
αυυπέρβλητα

Μικρή μνήμη

Ως και η κόρη μου με πήρε για ξένη στο γυρισμό
λέει τραγούδια για τη μάνα που ήρθε κι έφυγε
είπα συγγνώμη για να ευχαριστήσω
έδωσα δυο ριάλια για μπαξίσι στον καμηλάρη
ξεχνώντας το πως ήταν κάποτε ο αγαπητικός μου
εγώ και η πλειονότητα
έχει άλλον από εμέ;
στη μειονότητα της μειονότητας
από άλλο σε άλλο άλλο
ίδιο αλλιώτικο
ίδιο ν' αλλάζει για να γίνει
προς στιγμήν δικό και πάει
λέγοντας στο ρευστό χαρτζιλίκι της ζωής
παλιόχρομα, φουλούς μασάρι
ανάξιο
με πήγες μακριά να γυρέψω
θα ζούσα αλλιώς το κοπάδι που με ζει

Έλα πίσω στη σιωπή μου

Από τον ένα κόσμο μου στον άλλο
έχει μια παύση
παύση που με παύει κι εμένα
έλα πίσω την ώρα αυτή
δεν θα έχεις να παρεξηγήσεις τίποτε
δεν θα έχω να νοιαστώ για κάτι
πιο μεγάλο από τη μη σιωπή μου
η δική σου

Στάση χρωμάτων

*Λες, έχει λόγια ευτυχοσιμένα
αν τα ζωγραφίσεις
με κόκκινο με κίτρινο με πράσινο
σαν μήλο που πασχίζει να φανεί ντυμένο όμορφα
στην αράδα της παρέλασης πρώτο
σαν σουφραζέτα επαναστάτρια*

Οι άλλοι

*Για κείνους είμαι ο διάβολος
για κείνους είμαι η μάγισσα
για κείνους είμαι ανύπαρκτη
στέκομαι στα πόδια του κόσμου
ή εκείνος στα πόδια μου
απαιτώ να μάθω ποιο από τα δυο
το εορτολόγιο έκρυψε
τον άγιό μου ή ο άγιος ορκίστηκε στη σιωπή
για μένα να μην πει γιατί του εφοβέρισα;
μόνο των άλλων λιβανίζεται η στιγμή
κι έχω τώρα απαίτηση να μάθω ποιοι είναι εκείνοι
οι άλλοι*

Χίλιες φορές

*...κι αν λυτρωθείς
μέσα από τη σιωπή σου,
διπλά τριπλά πιο λυτρωμένη εγώ
πιο αγαπημένη των θεών
που μαρτυρώ
πως εμαρτύρησα
κι ελεύθερη από άλλες φυλακίσεις
προχωρώ
είναι το ξέρεις τιμωρία
το ου αγαπάς θεός
εσύ που τιμωρείς με τόση φυσικότητα
πιο φυσικός, πιο αφυλάκιστος
που αγγίζει βάσανο
που ζώνει δέση
που τυραννάει το πέρασμα
εξόν απ' τον καιρό*

Όταν

*με σκοτάσεις με αμόλυβδο μολύβι
είναι με το τελευταίο μου χαμόγελο
που θα ζητήσεις για να ζήσεις*

Στάση ανέμων

*Ιδού και οι άντρες που θέλησες να γνωρίσεις τόσο
ο καθένας με τ' όνομά του
ευφημιστικά όλοι φαίνονται σωστοί
δεν θέλεις να χαλάσεις τη φήμη τους
καλά είναι να μάθεις
ποιος τους έδωσε
το ένα και μοναδικό δυσφήμημά τους*

Θα είσαι όταν σε ζητώ;

*Πέρα από τα πράσινα λιβάδια
τα φώτα τα παρατήγματα
μοιρασθήκαμε την ίδια
άβολη άνεση
θα είσαι στο φώναγμα;
τρέμω να πω το αντίο
θα είσαι στο κάλεσμα;
το ξέρεις πως γελώ με πόνο
θα είσαι να σώσεις;
θα το ήθελες να πεις
υμνούμεν την δούλην εκ της γης;
πως αι γενεαί πάσαι προσφέρουσιν
ἕμνο σε ὅλους;
θα είσαι το ζήτημα
ζήτησης;*

Κάτω μακριά

*Η θάλασσα μιλάει σα να ράβει
την καταλαβαίνεις
κουβεντιάζει με μπλε μασούρι
στο χερούλι μηχανής
παραδουλεύτρα με χέρι στη μέση
με μαντίλα πλουμιστή με διάφορα πάτσογουρκ
άξεστη καθαρίζει χύτρες της γης
τι να έχω απαίτηση από σένα;
κι εγώ με τόσες αναμετρήσεις είμαι
μια αντιρρησίας των αναυτίρητων μια απλή γυναίκα του
λαού
που ξέχασε να γρατζουνίζει τα φύλλα
με τη γαλήνια πέτρα που κρατά
πέφτω στην κόκκινη εσοδεία της γης
σαν θάλασσα μετρώ τις περιπτώσεις
μ' αγγίζει η κόψη του γυαλιού
κουράστηκα να μην κουράζομαι
να υποφέρω πως αντέχω*

Δρόμοι καλοκαιριού

Σα μια ζεστή κουβέρτα
ο φίλος περιμένει
ολάκερη η νύχτα είπε πως άργησες
δεν προσποιούμαι πως κάνω
όσα θα ήθελες
χρόνια το άλλοθι
είναι λίγης διάρκειας ορατό
ήρθανε φεύτικοι νομάδες
ξανθωποι, από το βορρά να ζωγραφιστούν
χωρίς ταυτότητα
για το λίγο για ένα τώρα
λήθης
για το ενσταυτανέ μιας γοητείας
μια μέρα στον ήλιο
στο δρόμο του καλοκαιριού
την έχασαν
μιαν αλλοτριώση στο πνεύμα
νομίζεις πως είναι αλλαγή;
κι ήρθανε να μου πουν ποια είμαι
εμένα;
της νέμεσης των εποχών
την αλάνθαστη παρούσα;

Ριζικό

Τρία λουλούδια στη ροδιά
τα περιμένω να τα δω εγλωσμένα
άκαμπτη η μέρα καθρεφτίζει
το χρώμα τους
αλύπητη η ματιά τα περιμένει
τι θα γινόταν αν δεν έκανες ένα κλώσμα
να ξεδιπλωθεί ο θυμός
κάνε να γευτώ το χυμό που είναι κόκκινος
έχω πάθει ακαμψία
που ριζικό θα φέρει στην αυλή
τα λίγα καράβια του νου
περνάν με λάφυρα το φράχτη
σαν κάρβουνα άκαγα
φέρνουν χρώμα του ήλιου που πιάστηκε
άδειο
κοίτα τι γίνεται ο πλούτος πάχυνε
του στενέφρα τα ρούχα
έσκασε από άπλετο κισμέτι
εσύ, απ' ό,τι ακούω
έκλεισες πόρτα
και στην άνεση

Το βράδυ ήρθε πιο αργά από μένα

*Σαν πολεμιστής του φωτός
σαν αρσενικός
με τα όπλα να гуαλίζουν στο λάδι της νύχτας
με τα χέρια γεμάτα φωτιά
με το βλέμμα μελάιι ντυμένο
με τους φίλους με στήθη γεμάτα πνοή
φυσάν και φυσάει για να γίνει πρωί
το βαρύ το φορτίο που σέρνω μαζί
μα πρωί δεν το γίνεται
γιατί έτσι το θέλησε η νύχτα που γράφει γράμματα σε όλους
του θαμώνες με το χέρι μου
περιμένει σ' ένα απόμακρο καφενείο
τους κυνηγούς να πιουν καφέ βαρύ γλυκό
να περάσεις για άντρας πρέπει
να πας στο κυνήγι του νου μαζί τους
το δέχεσαι
μέχρι να δουν πόσο
θελκτικά περπατάς
σαν γυναίκα
να δεις πως θα σε ξεσκεπάσουν
την ώρα που πυρπολείσαι αντι γι' αυτούς*

Αναπαραγωγή

Στο ανεπιστρεπті σάρκα με σάρκα η νύχτα
λάδι ελιάς στο πρόσωπο
ξίδι βατόμουρο στο στήθος
οι αντιθέσεις στο άγιο
απίστευτες
χαλί αεριωθούμενο
σταυρός, όλα στην τυχερινή διάταξη
είναι ακανόνιστα χωρίς λόγο
κι η ώρα έρχεται η αναπαραγωγή έρχεται
κάθε μήνα του χρόνου ο αγέρας με υπερωρίες
φυσά το σουραύλι με
φυσικότατα
τίποτε το σπρωγμένο όλα δεκτά
που δεν πειράζουν άνθρωπο
γιρλάντες οι κοπελιές
γύρη στο μουστάκι οι αρσενικοί
χνάρια βαθιά τρώνε και πίνουν μέρες
ερωτεύονται σφοδρά
το χρόνιο σύνδρομο του δρόμου
και τι και τι απάλειες να μετρήσεις
την ώρα σου χάνεις
όλα ερωτεύονται δεν έχει θεραπεία
ραυτίζουν τα πόδια με καυτό πιπέρι, θυμούνται
φεύγουν, φεύγουν με κοπάδια
σαν κοπάδια
μικραίνουν στον ορίζοντα
κι οι μέρες μεγαλώνουν με το δόσιμο
με εξαίσιο έρωτα

Λέω στον εαυτό μου πως θα γυρίσω

*την ίδια στιγμή
που του λέω πως η γη είν' επίπεδη
κι η φωνή μου σαν σπίκερ
μιλάει με ανύπαρκτους φθόγγους
όσα διαβάζονται τα εφήμερα
είναι σαράκια που ανεβαίνουν από
όγκο ειδήσεων που θάβω
σε ανακυκλωμένα
Η γη είναι επίπεδη
σαν να λέω πως θα γυρίσω
μέσα στο χάος που φέρνει
γυρνάει η μέρα γυρνάει η αγάπη
γυρνάει η νιότη ξανάρχεται
γυρνάει η γη, όλα έρχονται αρχίζουν
δεν αφήνω να γυρίσει πίσω ο δρόμος*

Θερμαί

*Η ιαματική πηγή
περιμένει
ζεστή αγκαλιά που εύχεται
η ευχή να σε βρει
έχει ξεκούραση σωστή
έχει ξεκούραση
μ' αυτήν ο άνθρωπος
θερμαίνει
όταν σε σκέφτεται*

Ένα γράμμα

*γραμμένο τη νύχτα
διπλώνεται από πόνο
οι φωνές που θα μονώσει
κι όσα θα δηλώσει
είναι πληγές και λόγια πίσω
από μια σκηνή από ύφρασμα που αφήνει να φανούν πολλά
φαίνονται ήλεκτρα γυμνάζονται
σκληρά
όπως οι στρατιώτες
αν τα διαβάσεις στο κερί
σκιών σκιές θεάτρου
λογοφέρνουν στο σκοτάδι
οι μυρωδιές αναλύονται
χαρακτήρες αχαράκωτοι ενυοούνται
εκτός από τον παραλήπτη της ιστορίας
μπορεί να έχει έρθει στην πόρτα σου
ξέρεις πώς αναπνέει ένα γράμμα
που δεν έχει παραδοθεί;
εδώ στην υπαίθρια ιστορία
δεν μας φέρνουν γράμματα
μα συνεχίζουμε να στέλνουμε
τις ανασπνοές μας*

Βιάζομαι

Ψάχνω να καρικώσω τη φόδρα των στίχων
φευγίζουν δείχνουν γύμνια
κουτεύει χάραμα
όταν έχεις καιρό
αθώα περισσότερά μου
δες πόσο
σ' έχουν κολλήσει σαν πουλί σε ξόβεργα
έτοιμοι να σε ξεπουπουλιάσουν
κι εσύ πώς κάθεται
το ίδιο να σε μαδήσουν
σαν Κύπρος είσαι μικρή
αδιέξοδη έξοδος μοναδική
εξερχόμενη είσοδος νομαδική
κουτεύει χάραμα
βιάζομαι να σωπάσω

'Ασάρωτος Οίκος'

Με κέλυφος σπόρους φύλλα
με άδεια πόδια καβούρων
με σύκα αδειασμένα πριν αιώνες
στο ασκούπιστο πάτωμα, ω Θεία Πείνα του Δάντη
ω Οίκε Θριάμβου του Ποσειδώνα
κι εγώ τώρα χέρια χωρίς σάρκα
αυτί χωρίς τύμπανα
στήθος με γάλα άπιτο
που ακόμα δεν ανταποκριθήκε στις απαιτήσεις σου
θα μείνω ασάρωτη
να περιμένω να μ' ενώσεις με τη μνήμη γη

Volubilis

Όσα είναι πάνω από τη γη μου
είναι περαστικά μιας εκστρατείας
άδικης
καταστρέφονται εύκολα αν και μοιάσαν με τον καιρό
με το πρόσωπό μου, όχι με μένα αλλά

Η βροχή έχει χρώμα

Το είδαμε στα χνάρια μας
το βλέπουμε στο σώμα
το χρώμα που ξεσκίζει
τα ρούχα του σείρου
με τα νύχια
τα πετάει για να υτύσει τα δικά της
η βροχή το όραμα, το βλέπεις
πρέπει ν' αρπάζεις όσα μπορέσεις
όση ώρα πηγαينوέρχεται στο πεζοδρόμιο
με τα γυαλιστερά της στρας
με το ελαφρό το βέλος
έχει χρώμα
χρώμα των πολλών
που μπορεί να σου λείπει
αν δεις το δικό σου λειψό

Φωνές αναμέτρησης

Με φώναζε η θάλασσα
με φωνή γυναίκας που φουά
φωτιά από έρωτα
κι ακόλαστο παράδεισο
σαν πουλί ωδικό που του στρώνει κλίμα
ο ορίζοντας
με αεροστεγή φωνή όταν θες
να κερδίσεις μαχαίρι
επικίνδυνα φώναζε ταμπουρωμένη
πίσω από άσπρα σύνορα
να μετρηθεί μαζί μου
της απαντούσα πάντα
θέλω ν' ακούσω τη φωνή σου
όταν θα πάψεις να φοβάσαι

Οι τέντες

Οι άντρες έχουν αγκαλιές που ο Ποσειδώνας ζηλεύει
σαν τέντες
τις πελεκά ο ήλιος, αυτές τίποτε
ούτε νιώθουν
κάθε μέρα στο σκαστό φιλί
σε κάθε λιοπύρι ανοίγουν μάτια
προσωπικά δεν πιστεύω στην ουσία τους
όλα είναι ανοικτά
στα πρακτικά του ήλιου
που έχει κάνει πολλά για να δείξει
μα κρύβεται στην πιο αδύνατη αντίσταση

Χείλη σκληρά

...και στόμα χωρίς ίχνος υγρασίας
η δίψα είναι φλογερό απόκτημα
και σήμερα όπως χθες
δεν θα μπορέσω να σου πω όσα θα κλείσω
ούτε σταγόνα για φίλημα
ούτε ρανίδα για γραμματόσημο
ένα δάκρυ ίσως σώσει την κατάσταση
το λίντσαραν όμως οι καταβρεγμένες αισθήσεις

Τώρα ...

*που οι άσπιτοι βρίσκουν να δώσουν στέγη
θέλω να γεύομαι τον πόνο της γέννας
στα εξήντα
αμυδρά αν τον θυμηθώ δε χορταίνει
θα ήθελα να ξεσχιζομαι με πολλά
να γευνάω ένα από τα τελευταία παιδιά μου
θα γευνησω κι άλλα
τα μεγαλώνω με χώμα βρασμένο
τα θηλάζω με θηλές γερά στητές
ξεραμένη γη
σαν κοριτσιού
ο χυμός περνάει με γευματίζει
σαν μαθήτρια
που τρία-τρία ανεβαίνει
τα σκαλιά για την τάξη
του караβανιού της νομής
μιας κατανομής
προσώπου
άργησα, ξέρω το μάθημα της γέννας
από μέσα και καταταγμένα*

Κάποια σάρκα

*κατάσαρκα άφρησα πιστεύω πίσω
πριν την βρουν τα όρνεα
θα την πάρω ακόμα και μισή*

Ενδοχώρα

Είσαι τόσο σίγουρος;
βρέθηκαν αγγελία στην Ουγκαρίτ
από τις Μυκήνες από Κύπρο
πού είναι η Αμαθούντα;
πού η ελληνική λαλιά της Ουγκαρίτ;
όλα τα καταπίνει
η ενδοχώρα
όταν σου λέω πως η γης χωρίς θάλασσα
σε κατατρώνει
κλείνεις αυτιά
όμορφη η θάλασσα
σε περισώνει και μετριέσαι
με το είδος
γλάροι, παιδεύουν μ' ανέσεις που απαιτούν
φωνές
οι μέρες σε βολιδοσκόπησαν
μ' αιμόφυρτα βόλια
θα γράφεις τη λέξη Ουγκαρίτ
θυμήσου η περηφάνια
θα σε καταπίνει, όπως η γη που έπαψε να έχει παράλια
σε κάθε πλευρά
όπως ο δράκος μιας πριγκιπισσας
με τ' όνομα Ενδοχώρα
βλέπεις αμμόλοφους και πίσω
θάλασσα
ευαγγέλιο γραμμένο
από μια διακονία
πορείας

Το σάρι που φορούσε

Βρέθηκε στην άμμο χωρίς σώμα
είχε κάτι που πήρες στα χέρια ν' αναστήσεις
κι εγώ σου λέω είναι από καιρό αναστημένο χαμόγελο
έχουν φουτρώσει σχέδια καλλωπιστικών στη μια άκρη
κι εγώ σου λέω πως ποτέ δεν ποτίστηκαν οι μέρες που
περνούσε
στον κάδο της πλημμύρας της ερήμου
μύριζε μέντα το γαυωμένο φλυτζάνι
σαν μόλις να την είχε μαζέψει η ωραιότητα
διαβαίνουν κάθε μέρα επιβάτες του ατίθασου ιδεώδους
πιάνουν την άκρη του κομήτη που την πήρε
ήτανε μια απ' όλες τις γυναίκες
που καθάριζε με γόνατα τα λουτρά των ανέμων
ήταν μια από τις γυναίκες
που έστησαν οι αετοί
να προσκυνήσουν
το σάρι που φορούσε
δεν λύθηκε, με υστερία
το κράτησαν με τα χέρια
τα δόντια
οι δρόμοι
οι ίνες της σάρκας

Ποιος

θα σου παραδώσει λόγια;
ο άνεμος ληστεύεται
η θάλασσα ξεχνά μαγεύεται
κι η επιφανής η γης
τρέμει να μην της παραβγυείς σε απόσταση

Σε λέω πουλί μου

Τα πουλιά έχουν μάτια παράδοξα
βλέπουν από εκεί κι από εδώ
ενώνεται η εικόνα;
σε ξέρει η ταύτιση;
στεριώνει η ευθεία γραμμή;
πού να μάθω πως με βλέπεις;
σε λέω πουλί μου
τα πουλιά έχουν μάτια που βλέπουν παντού
εύχομαι να μη σου βγάλει μάτι
όποιον φάχνεις
σε όσα δεν μπόρεσε να δει

Χάθηκες με τα τελευταία χαμπούπια

πήρε θέση η αύρα
φεύγεις κάθε τόσο σε γιατρούς σε βάσανα
φεύγεις σε δικαιολογίες
φρέματα
η ζωή είναι εύκολη
φεύγεις αποφεύγεις
να δεις
πώς δικαιολογούνται
κι όσα λες που δεν αληθεύουν
απ' όσους σε δικαιολογούν
αύρα φόβου τα πήρε

Τά πιο περιέργα αντικείμενα

Ήταν ένα καλάμι για φάρμακο
στην έρημο
κυρία μεγάλων διαστάσεων
που ετοιμαζόταν να πει αλήθεια
γυάλινο ποτήρι με σχήματα και παραστάσεις
έπιπλα κήπου με σαιζ λουγκ
στην έρημο
άντρας με βαρίδια
με στολή ναυαγοσώστη
μια συνοδεία ανδρών με τρόλεϊ γι' ακριβά φραγητά
σκεπαστά μαγειρικά σκεύη να κρατούν
θερμοκρασίες
παγωνιέρα με σύρμα πρίζα Ευρώπης
παπάς αβάφτιστος
ο αμύρωτος γιος του
σε ποια στάση λησμόνησα

Φύγαν όλοι

Φύγαν λίγο άντεξαν
ακόμα και τ' αδέρφια
ποιος άντέχει το ενεργό ηφραίσιτειο
ποιος έμπορας στην αγορά
το χρώμα που δεν ξέβαφε
ποιος κεραμωτής το κεραμίδι τ' άσπαστο
ποιο πουλί
τη διανυμένη απόσταση
ποιο πιο πολύ ποιόν αποίητο
ποιος πελαργός τον άλλο γυρισμό
φωλιά τον ίδιο σπόρο
εξομολογητής το ίδιο λάθος
ποιος τον όποιον όποιον
στο ίδιο αφάγωτο
ποια μάνα τόση
αλήθεια μήτρα των μανάδων
αγέννητη
στρωμένη για τέτοια προσευχή
γλώσσα σε λόγια στα δεμένα
των καταστατών
συμβολισμός τόσ' αντικλειδία
χρόνια χρόνια τόση μνήμη
αμνημόνευτη
ποια
είσαι αν όχι η φίλη που έμεινες!

Η γλώσσα

μου το σφύριξε απ' τα βάθη
του αξάνατου βαμβακιού όπου την είχα
τ' άκουσαν
τ' αυτιά της παράκλησης
γεμάτα κεριά γεμάτα τάματα απλήρωτα
το είπε, έχεις το λόγο μου, πως είναι το πιο παθητικό
ουσιαστικό
χωρίς ουσία σα γεροντοκόρη
πιστεύει σ' αυτά που λέει
με άλλα θα μπορούσα να πω περισσότερα
με μάτια όπως της σιωπής φημισμένης με πασπαρτού
με σκίτσα του Αρχέλαου από σελίδες
πίσω από τη χουτρή του Θησαυρού
με παρουσιαστικό λουστράκου
συμπαθητικού
πάθη χρωμάτων
πώς δέχτηκε στον κίνδυνο του ταξιδιού
την σείρεφα
χτίζει με μυστήρι το σπιτικό της

Τέσσερις ζωές

δώσε μου ακόμα ζωή
τις τρεις να σου δώσω πίσω που μου 'δωσες
την άλλη στον άντρα που αγαπώ
με σώμα κανέλας με αρώματα που έχει στο στόμα
λουλούδι στον άνεμο μάζεφα έστω και πάντα,
στο πάντα το σώμα του ύμνος με χέρια κύματα της άμμου
που χάιδευα

Φιλί δοσίματος

Όσα δώρα έστειλα τα γέμισες
πίκρα από δανεισμένα ιοβόλα
να πούμε τα πράγματα με τις έννοιες που γνωρίζουμε
είναι απώλεια λες ο συμβολισμός
...είναι ευγένεια
είναι η μαθηματικά εξακριβωμένη απάντηση
στις δυσαρμονικές κινήσεις
κι η απάντηση που πάντα περιμένει
στο βαρέλι με το μούστο
όσα χάρδια πήρε ο λίβας
μεταμορφώνονται σε αποθεώσεις νίκης
όταν χάνεις
κι ακόμα
αγαπιάς, είναι σαν να σε ραντίζουν με μερρέχες
μύρα και πέταλα
μέρα Απόκριας και ούτε ακόμα μπορείς να μασκαρευτείς
σε πόλη του νότου νήσου ιερής
χρυσοφοί κουγιουμτζήδες και τζογελιέρηδες
άφησαν κομμάτια γραφής
το άρωμά τους
όλοι από μένα πληρωμένοι να μην κάνουν προσμίξεις
στον έρωτα, είναι διαμαρτία η όποια ανάμειξη με όσους
λιτανεύουν τα πληρωμένα λόγια
με χλευαστικά κεριά
και λιβανίζουν χωρίς καπνιστήρι ονόματα από το
μαρτυρολόγιο
των ερευνητών και των ετυμολόγων
μην αισθάνεσαι την εντός τροπή σου
αποκρύφτηκες, ναι, από έριδες κι αέρηδες
σκορπιός που δεν βλέπει άλλο από τη σκιερά πλευρά της
σελήνης

το ιοβόλο σου μ' έμαθε, το κάνει
αυτοστιγμεί, να γίνομαι το άρωμα κι αρτιζανά μιας ανοχής
μου το δίδαξαν οι μοναχοί της ερήμου, ξέρεις,
αφαιρώ το αγιάρι από τον κάθε λόγο σου
δεν έχεις πια να φοβηθείς
τα άλλα φαρμακερά ασημικά σου
γιατρεύτηκαν από την καθαρή μου τέχνη
της αφαιμάξης των ιοβόλων που σε πότισαν για να ποτίσεις
με το φιλι μου γιατρεύτηκες
που μυρώθηκε δόσιμο
και μη μ' ευχαριστήσεις

Μονοτυπίες

Τη νύχτα φαίνονται καλύτερα οι μονοτυπίες
είμαι εγώ είσαι εσύ, ο καθένας μας είναι
σιωπηλοί γύρω από τήγαυον με σκληρό αραποσίτι
που μαλακώνει στη φωτιά
εσείς που κυβερνάτε την ξεχάσατε
τη γυναίκα που αγκαλιάσατε
για να σας γνωρίσει πόσο σας χρειάζεται
εγώ μόνο ένα ζευγάρι μάτια είχα
δεν είδα τότε πως βρέχατε με άμμο
την ακριβέστατη μονοτυπική
και σπάνια εικόνα της

Παράκληση

*Με τι διασκεδάζεις;
με γράφιμο
με τι ασχολείσαι;
με γράφιμο
σε τι πιστεύεις;
στο γράφιμο
με τι ζεις;
με γράφιμο
τι σκέφτεσαι;
το γράφιμο
είσαι δηλαδή συγγραφέας;
όχι!*

Ήταν κάποτε η λότηζα μου

*Η άμμος το θρυμματισμένο κεραμίδι
της γης που γέννησε μόνη
παλιά
πολύ παλιά χωρίς βοήθεια
κόκκινος ήλιος η άμμος
όπως οι σκέψεις
που γυμνώνονται για ύπνο
που κρύβονται στο όραμα
οι σκέψεις τόσες
γεμίζω ένα τσουβάλι άμμο τη μέρα
για τη μεγάλη περίοδο της σιωπής μου*

Kinglake

αλλάξαμε μια χειραψία επί τέλους
με χέρια
η τάφος
με σίδερα λαμαρίνες
πεταμένες
ο σκοτεινός αέρας
εσύ εγώ σωσμένοι
εσύ εγώ χωσμένοι
μείναν οι ατιμώρητοι υπεύθυνοι
οι προσευχές
περνούν κροταλίζουν
όσοι δεν απογράφισαν ν' αλλάζουν ρούχα
καλύτερα τώρα, για καλύτερες μέρες
η λύρα του Νέρωνα
δεν φοβίζει
φοβίζει όταν παύουν να ευώνονται
οι φλόγες οι νότες,
πάει το σύννεφο

Έξοδος

Η έξοδος λείπει
την πέρασες
δεν ένιωσες τη θάλασσα στα δύο;
α, παραμυθάκια δεν μπορεί να είναι
δεχτά ας είναι αν είναι
αυτά που είναι
η λόγχη ζεστά σε προσπέρασε
τρέχει ο καιρός από το πλευρό σου
αναβλύζει η όαση πίδακες καλλιγραφημένους
με το χέρι σου
θα βρεθούν όλα γύρω από τη φωτιά που σ' ανάβει προσάναμμα
όνειρο σε γυάλινη σφαίρα
το μήκος που διήνυσες
και περνάς και περνιέσαι με πνεύμα
και χαρίζεις χαρίσματα χάρες
είναι αρκετό πως αγάπησες
σαν δεν το 'καναν άλλοι
δεν είναι διαμαρτυρία η πληρωμή
με τόση πορφύρα το σώμα σου τώρα
που δεν την χρειάζεσαι

Δέντρο στην έρημο

*Δέντρο χωρισμένο σε δυο κορμούς
ένα για κάθε γυναίκα ανύμοια
ολόγεμο φρούτα
κόκκοι, κόκκινοι κώνοι μικροί
η αλήθεια που βλέπεις αυταπόδεικτη
στον κορμό σου
υπογράφουν
καίσαρες ναρκισσιστές
ποτισμένοι νε-ποτισμένοι φύλαρχοι
ιστορικοί ψευδώνυμοι
δέντρο στην έρημο ίσκιος σε όποιον τον βρει*

Αναστενάρηδες

*ήρθαμε μόνο για να δώσουμε
ούτε αυτά που δικαιούμαστε δεν θα πάρουμε
το παράδοξο είναι πως ούτε που θέλουμε
άλλο δικαίωμα από αυτό που σημαδεύει τη θέση μας
με κάρβουνο που ανάβει*

Αφαίρεση

*Άφησα μόνο το βελουδένιο σώμα σου να εξαντλείται ασκόπως
στο πυρίμαχο σιδερένιο κορμί μου
ειδεμή, όλα τ' άλλα σου
χοντρή σκληρή άμμος
χωμάτινη βροχή να κτυπά αλύπητα τα μάτια να τυφλώνει
νομίζω πως και το φιλί ήταν τοιγκουνεμένο
ανυπεράσπιστα ανώριμο
ανυποψίαστα απλήρωτο
ανεκμετάλλευτα καταναλωτικό
τα φιλιά είναι χαλάλι της νύχτας
άφησα μόνο το βελούδινο σώμα σου
στα δάκτυλά μου
όλα τ' άλλα φρούδα απόμακρα
δεν ξεδίφασαν
ξεγύμνωσαν με βία
άρπαξαν όσα έδωσα
κι όσα θα έδινα ακόμα στην πρώτη όαση*

L' étang qui parle

Εσύ κι εγώ αγκαπήσαμε το ίδιο αμίλητο νερό
εσύ από την περιποιημένη
γλάστρα που σε πότιζε
νερό από στάσιμο νερό που σου μιλούσε
εγώ από τ' άθρεφτο άγριο
όπου με οδηγούσε
με δεμένα μάτια εμείς
με άδετα εκείνο σα να 'λεγε
αισιώς καλά σας περνάω
κλειστά τα λόγια του
να μην τα μασήσει η άμμος
με ανοιχτά εμείς λόγια ευτυχίας
η ευδαιμονία του είναι φάλτσα
το στάσιμο νερό
μιλάει να μας κοιμίσει
περνάει άσκοπες ώρες στην εξαγορά
εμένα το αμίλητο γυαλί
που κέρασε στο λουλούδι σου
εμένα το άθρεφτο άγριο
για να ομορφύνεις
αισιώς τα λοιπά είν' αίσια
το ισχυρίζεται
κι όμως η τρυφερότητά μου
συχνά μου το κτυπά πως κάνω λάθος
περνά άσκοπες ώρες
να μας πουλήσει
κερνάει φίλους για το λουλούδι που σε 'κανε
σαρκασμό για το άγριο που έγινα
αιμόφυρτα ομορφύναμε παράφορα
κι οι δυο, στο στάσιμο νερό που μας μιλούσε
δεν υπακούσαμε!

Θα δεις τη φωνή

και θ' ακούσεις το χρώμα
τι επικό να τα θυμάσαι
τι τραγικό να τα χάσεις
δεν κοιμάται ούτε η ώρα το βράδυ
και το πρωί είσαι φύλλο σε κλαρί ζωντανός
μια σόλο μαγική στιγμή που θα θυμάσαι

Δεν ξέρω καμιά γλώσσα από το χθες

Κι εσύ αργείς και τη στιγμή που τη γεννάς
εκείνη τη στιγμή της γέννας της
της γέννας σου
πήρα κι εγώ ένα ζωογόνο κοκτέιλ,
με ποίησης ποτήρι
μαζί με λίγο φέμα και φως από τα φώτα της ράμπας που
βρίσκεται ο νους των περισσότερων
και τα ακούσματα από τις βρισιές από το διπλανό
δεν ήταν ακριβώς ο ευγενικός τρόπος που με βύζαξαν
αν ήταν η μάνα μου θα μου φώναζε να φύγω
πήρα το θανατηφόρο πιοτό των πολλών
αλλά δεν πέθανα δεσ ανασηθήκα από το χθες
ισα που πρόλαβα

Η δειλία του μεταφραστή των Δευτεροκανονικών

*Πάρε τον τίτλο
Εμβατήριο πένθιμο και κατακόρυφο
και δεξ μέσα του το αύριο
α! αυτή η ήττα τα φταίει όλα,
η ήττα σε αφήνει στη σιωπή
η ήττα της δημιουργίας
έχει νοσηρά μηνύματα
η ήττα θα σ' αφήσει πίσω της
όπως μια κακογραμμένη παράγραφος κληρονομιάς
η σιωπή σου θα σε κομματιάσει
πάρε τη φράση εμβατήριο πένθιμο
κάνε την αυτό που είναι
το κατακόρυφο κάθετο
το εμβατήριο βάδισμα
το πένθιμο μη χαρούμενο
κάνε ό,τι σου λένε
κάνε το δικό σου
ένα λάθος για χάρη σου
θα σε κανονίσει η τέχνη σου
και ο κάnonας σημαίνει έξω από τα άγια των άλλων και μέσα
στα δικά σου*

Νομάς μιας νύχτας

*Όλα φωτεινά νομαδικά στο κράτος της νύχτας
σταλμένα να οδηγήσουν το σκοτάδι
δεν υπάρχει φόβος στο περπάτημα
μαζί με όλους μόνη
τι σκότος, δεν υπάρχει ίχνος
το αύριο πριν χαράξει χάραξε
κι αστραφτερό το πατρικό του
αυτή η γυναίκα η νύχτα η σεμνή που κερνάει
με καθαρό το ασημικό της κέντημα
μιαν άσημη γυναίκα σαν κι εμένα
δεν είναι αυτή που μ' έκανε νομάδα*

Επίλογος

*Ακόμα και το ρυάκι σταμάτησε να σε θαυμάσει
που έχεις να δείξεις
το πνεύμα σου
να σχίζεις σαν κυπαρίσσι του αιθέρα
να στηρίζεις ένα ουρανό
που απειλεί να πέσει
στις ανεμώνες
που ανταμώνουν τη νύχτα
και να μη φράζεις κανενός το δρόμο
ναι, δε φοβάσαι, θα φύγεις
όπως έφυγα κι εγώ για να σωθώ*

Γλωσσάρι λέξεων

αβδηρολόγοι: αυτοί που μιλούν χωρίς να σκέφτονται, Βυζαντ.
άβρα: γυναίκα σύντροφος, στη Χαλδαϊκή, Βυζαντ.
αγιάρι: ασημι νοθευμένο με χαλκό ή ορείχαλκο
ακινάκης: μεγάλο μαχαίρι, Βυζαντ.
αρτιζανά: λέξη δάνειο της ποιήτριας από τα Γαλλικά, *artisanat*, τέχνη, συνήθως αντικείμενα που παρουσιάζουν τον πολιτισμό ενός λαού, *arts and crafts*
καλιώρα μου: έκφραση Κυπρ. τυχερός είμαι, στα Άγγλικά *lucky me*
καταστατός: το κεντρικό ξύλινο μαδέρι στα παλιά χωριάτικα σπίτια, Κυπρ.
καμινώ: Αρχ., κλείνω τα μάτια, η λέξη χρησιμοποιείται στην Κυπρ.
κανει: φτάνει, Κυπρ. από το μεσαιωνικό ικανεί
κάσμπια: οχρωμένο χωριό
κεράτα γκαζέλλας: γλυκό με φύλλο και με γέμιση αμύγδαλου και ανθόνερου, στο σχήμα κεράτων μιας γκαζέλλας, Μαρόκο
κορασάτα: χρησιμοποιείται και στον ενικό αριθμό, η παρθενιά, Κυπρ.
κουγιουμτζής: λέξη δάνειο από την Τουρκική, χρυσοχόος
μερρέχα: ειδικό σκαλιστό ασημένιο μπουκαλάκι με πολύ λεπτό και μακρύ στόμιο όπου φύλαγαν τα αρώματα στην Κύπρο με τα οποία ράντιζαν συνήθως το ζευγάρι στους γάμους, *merreha*
να σε κύσω: να σε φιλήσω, Αρχ.
Ουγκαρίτ: Πάλαιά πόλη όπου βρέθηκαν πολλά ευρήματα, στη Συρία
πατιά: πατημασιά, Κυπρ.
περατικός: από τα πέρα, ξένος, Κυπρ.
που να σε ξεχάσει ο χάρος: ευφημισμός για μια καλή ευχή, Κυπρ.
σερβανί: μέρος που φύλαγαν τα τρόφιμα, πιθανόν λέξη δάνειο (Μικρά Ασία, Κίος)
τζιμπιχανές: πυριτιδοθήκη, λέξη του 17^{ου} αιώνα
τζογελιέρης: λέξη δάνειο από τα Ιταλικά, χρυσοχόος
τριχοτιλομανία: νευρικό τικ, *trichotilomania*, όταν παίζεις με τα μαλλιά σου, ψυχ.
φαράντολες από το γαλλικό *farandóles*, χορός στη νοτιοδυτική Γαλλία όπου όλοι χορεύουν σε κύκλο, χορός της

Προβηγκίας

φαρμακερά ασημικά: που δεν είναι από καθαρό ασημί
fifre: αυλός, στα Γαλλικά, όπως το κυπριακό πιθκιαύλι
φουλούς, μασάρι: λέξεις αραβικές για το χρήμα
χαμπούτια: αγαστημένοι, όχι πολύ ζεστοί άνεμοι της ερήμου,
Αραβ.

χαρίσα: μείγμα σκόρδου ελαιόλαδου κόκκινης πιπεριάς και
αλατιού, μπαχαρικό του Μαρόκου

χολλά: από την κυπριακή διάλεκτο, λέξη δάνειο από το αραβικό *khil*, το
μαύρο χρώμα που έβαφαν τα μάτια οι Άραβες και γενικά ο κόσμος της
ερήμου, η σημερινή βαφή για τα μάτια όπως τα βάφουν οι Τουαρέγκ της
Αντικής Σαχάρας

χρυσοφοί: χρυσοχόοι, Κυπρ., αλλά και σε μέρη της Ελλάδας
χρησιμοποιείται η ίδια λέξη.

Γαλλικοί, αγγλικοί και άλλοι τίτλοι ποιημάτων

Jets d' eau, jeux d' eau: πίδακες, παιχνίδια του νερού,
χρησιμοποιείται εδώ σαν λογοπαίγνιο

Point de repère: point of departure, bench-mark, απ' εκεί που βρίσκει κανείς
την αφετηρία του, το σημάδι που βάζει να μη χαθεί

Evidentiality: γλωσσολογία μορφολογικό ενδεικτικό πως ό,τι
λέμε το είδαμε το ακούσαμε ή μας το διηγήθηκαν άλλοι ή
σαν μέρος ενός μύθου

Droit d' aubaine: δικαίωμα ξενοκληρίας, εξηγείται και μέσα
από το ποίημα

Source language: όρος της μετάφρασης, γλώσσα πηγή, γλώσσα
από την οποία μεταφράζουμε

Target language: γλώσσα στόχος, γλώσσα στην οποία
μεταφράζουμε

La mare au diable: έργο της Γεωργίας Σάνδη, Ο βάλτος του
Διαβόλου

Cornes de gazelles: κέρατα της γκαζέλλας βλ. γλωσσάρι

Scrittori erotici: συγγραφείς ερωτικών έργων, Ιατ.

Refusant le dogmatisme: αρνούμενοι του δογματισμού

Le dé de déconstruire: χρησιμοποιείται σαν γραμματικός όρος η λέξη *déconstruire*, δηλαδή το ζάρι της αποσύνθεσης μιας λέξης ή και δομής ή ακόμα και σαν το από της αποσύνθεσης (λογ.)

Volubilis: πόλη στο Μαρόκο με αρχαία μνημεία της παλαιάς ρωμαϊκής παρουσίας στη Βόρειο Αφρική

L' étang qui parle: ο βάλτος που μιλάει

